

กับท่วงทำนองนั้นชวนให้ไว้เนื้อเชื่อใจเหลือเกิน

จางเสี่ยวจิ้งใช้กำปั้นทุบประตูเล็กอย่างรุนแรงหลายครั้ง ประตูเล็กไม่เคลื่อนแม้แต่น้อย ห้องไม้แม่ดูบอบบาง แต่ไม้ที่ไข้กลับเป็นไม้ไป ซึ่งเป็นไม้เนื้อแข็ง มิใช่แรงมนุษย์จะโยกคลอนได้

"แม่นางถ่านฉี ล่วงเกินแล้ว"

จางเสี่ยวจิ้งยี่ดว้างท่อนบนแทบจะแนบหน้าถ่านฉี มันคิดจะขยับช่วงเอวให้มีที่ว่างพอจะซักมีดจิ้งดาวออกมาได้ ถ่านฉีเข้าใจเจตนาของมัน แต่ก็ยังใจเต้นเป็นตึกตอก นางมิเคยใกล้ชิดกับบุรุษคนใดมากถึงเพียงนี้มาก่อน รู้สึกว่าลมหายใจกระชั้นหนักๆ นั้นกำลังแทรกเข้าจมูก นางตกใจจนไม่กล้าเคลื่อนไหว

จางเสี่ยวจิ้งซักมีดสั้นออกซ้าๆ เล็งปลายแหลมกับซอกประตูอย่างระมัดระวัง เลื่อนลงล่าง คมมีดบางๆ กระทบโซ่กุญแจด้านนอก ทว่าห้องนี้แคบเกินไป เกร็งแรงไม่ได้ ยังมีพักต้องกล่าวถึงเรื่องเงื่อพันทำลาย วิธีเดียวที่กระทำได้ก็คือใช้ปลายมีดเฉือนดาดของประตูเล็ก ซึ่งกินเวลานานมากเกินไป

ถ่านฉีรู้สึกเรื่องทั้งหมดเหลวไหลเหลือเกิน ร่องรอยเซว่เล่อฮั่วตัวสาบสูญ วิกฤตฉางอันราวตั้งไข่เรียงซ้อน พวกมันกลับถูกสังฆานุกรรูปหนึ่งที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวอันใด ใช้เหตุผลที่มีทราบควรรพรรณนาว่าอะไรกักขังเอาไว้ในสถานที่ผีสงซึ่งมีทราบว่าเป็นที่แห่งใด

นางมองจางเสี่ยวจิ้ง บุรุษผู้นี้สมควรคิดหาวิธีหนีออกไปได้ในไม่ช้า! เจกเช่นเมื่อครั้งที่อยู่กองทหารม้าราชวงศ์ชว มันท้อมมีวิธีการหากแต่ตาข้างเดียวของจางเสี่ยวจิ้งพยายามเบิกโตในแสงสลัว แม้ปากแน่นเหมือนเป็นสัตว์ร้ายที่ถูกขังกรง ครั้งนี้คล้ายว่ามันเองก็อับจนปัญญา

ถ่านฉีจู่ๆ ก็ถูกคิด เมื่อใดกันหนอที่ตนเริ่มเห็นมันเป็นขุนเขาให้

ฟังพาได้ เติงถุจื่อผู้นี้เคยพูดไว้ ครั้งนี้ขออ้อมตัวนางเพราะต้องการอ้อมสติปัญญาของนาง หากมัวแต่รอให้มันคิดหาวิธี นางมิใช่ทำให้คุณชายเสียหน้าหรือ! พอคิดถึงตรงนี้ถานฉິกก็พยายามขยับศีรษะ ดูว่าพอจะมีโอกาสบ้างหรือไม่

ทั้งสองคนขยับพร้อมกันอย่างมีทันทระวัง แก้มจึงสัมผัสกัน ผิวหน้าหยาบกร้านเสียดสีใบหน้าของถานฉິกจนเจ็บแสบ นางหน้าแดงไปถึงคอทันที คิดจะหลบก็ไม่อาจหลบ

จังหวะนี้เองด้านนอกแว่วเสียงผีเท้า คนทั้งสองหยุดนิ่งพร้อมกัน เสียงของอิซื่อตั้งอยู่ด้านนอก น้ำเสียงภาคภูมิใจยิ่ง "สองท่านกำลังก่นด่าอยู่ในใจอย่างแน่อนว่าข้าปากหวานทองกระบี่... อ้อขอภัยๆ ข้าลิ้มไป ปากหวานทองกระบี่เลิกใช้กันนานแล้ว ใช้คำว่าปากปราศรัยใบหน้าแยมยืมเถิด เพราะคำว่าใบหน้าแยมยืมนี้ข้ายังพอรับไหว ฮ่าๆ"

คนผู้นี้ไม่ทราบว่าจะกลับมาตั้งแต่เมื่อใด บางทีอาจมิได้จากไปที่ใดตั้งแต่แรก นุรุษที่ถานฉິเคยพบพานนับว่ามีมากมาย ทว่าผู้ซึ่งชอบลุ่มหลงใบหน้าตนเองนี้นับเป็นคนแรก

"ปลอมตัวเป็นสามภรรยา บุกเข้ามาถึงวัดข้า ที่แท้มีเจตนาใดกันแน่" อิซื่อถาม หากจะบอกว่าน้ำเสียงของมันขุนเคื่องโกรธแค้น มิสู้กล่าววว่าตื่นตื่นดีใจจะถูกต้องชัดเจนกว่า

ถานฉິกำลังจะเอ่ยปากเสียดสี แต่จางเสี่ยวจึงกลับห้ามนางไว้ ปลดป้ายเอวมาเคาะบานประตู เสียงร่อนใจ "ข้าเป็นแม่ทัพของจิ้งอันชื่อจางเสี่ยวจี้ กำลังทำคดีใหญ่ที่เกี่ยวข้องถึงความเป็นความตายของเมืองฉางอัน รีบปล่อยพวกข้าเดี๋ยวนี้ นี่คือนโยบายประจำตัวของจิ้งอันชื่อสามารถแจ้งทางการตรวจสอบได้"

"จิ้งอันชื่อ? ไม่เคยได้ยินมาก่อน คงมิใช่พูดจาเกินจริงอีกกระมัง"
อีชื่อสองหน้าต่างเล็กดูป้ายแหว "วันพรุ่งนี้ให้เข้าไปสอบถามกับกรมศาสนา
ก่อน ถึงเวลานั้นย่อมรู้ความจริง"

"เช่นนั้นยอมไม่ทันกาลแล้ว! ปล่อยให้พวกข้าเดี๋ยวนี้!" ร่างจางเสี่ยวจิ้ง
กระแทกผนังอย่างแรง ทำให้ห้องไม้โยกไหว

อีชื่อยี่นิ้วมือเรียวยาวโบกพลางทำเสียงจุกปาก "ข้าเป็นสังฆานุกร
ในนิภายจิ้งเจี้ยว มีหน้าที่ปกป้องรักษาอาราม ในเมื่อมีคนร้ายปลอมตัว
เป็นสาธุชนเข้ามาภายในวัด ไม่ตรวจสอดให้กระจ่าง ไยมิใช่บกพร่อง
ต่อหน้าที่เล่า"

มันพูดจาสุภาพนุ่มนวล ใช้ภาษาหนังสือ ทว่าเวลานี้ถานฉี่กับ
จางเสี่ยวจิ้งกลับรู้สึกรำคาญแทบตายแล้ว

จางเสี่ยวจิ้งเน้นอย่างจริงจังเคร่งเครียด "ฟังข้า ตอนนี้อยู่ในวัดปอชื่อ
แห่งนี้มีคนร้ายอุกฉกรรจ์ซ่อนตัวอยู่ เกี่ยวพันถึงชีวิตคนหลายสิบหมื่น
หากทำให้การใหญ่ของราชสำนักเสียหาย พวกเจ้าต้องรับผิดชอบ
ที่ตามมา!"

ชีวิตคนหลายสิบหมื่น? คนร้ายอุกฉกรรจ์? สองคำนี้ทำให้ตาอีชื่อ
วาบประกาย "หนึ่ง พวกเราเป็นวัดต้าฉิน มิใช่วัดปอชื่อ สอง หากมี
บุคคลอันตรายถึงเพียงนี้จริง ก็เป็นเรื่องของวัดเราจัดการสะสางเอง
ผู้ทรงธรรมที่คิดตามหาก็คือมันผู้นั้นหรือ"

"ถูกต้อง มันคือขุนนางไยวซาแห่งทู่เจี๋ย เมื่อสามเดือนก่อนมาถึง
ฉางอัน จิ้งอันชื่อพบว่ามันปลอมตัวเป็นนักบวช ซ่อนตัวอยู่ในวัดปอชื่อ
แห่งนี้" คำพูดจางเสี่ยวจิ้งรวดเร็วไม่ยอมให้คนปอชื่อที่ขึ้นขอบใช้ภาษา
หนังสือผู้นี้เป็นฝ่ายควบคุมจังหวะการสนทนาอีกต่อไป

"ก็บอกแล้วว่าเป็นวัดต้าฉิน...เฮ้อ" อีชื่อคล้ายเริ่มหวั่นไหว มัน

กลอนนัยน์ตา บนใบหน้าส่งางามปรากฏรอยยิ้มตื่นเต้นดีใจ "พวกท่าน
สำนักผิวดูที่นี่ก่อน ให้เข้าไปตรวจสอบสักครู่ ขอชมดูว่าคำพูดเป็น
ความจริงหรือมูสา"

ความนี้จางเสี่ยวจึงร้อนรนขึ้นมาจริงๆ แล้ว มันคั่นคอตะเบ็งเสียง
"ชาวทูเจี๋ยคนนี้มีกำลังหนุนหลังกล้าแข็งมาก ไม่อาจหยิ่งถาม
โดยพลการ โปรดเปิดประตูเดี๋ยวนี้ มอบให้มีอปราบผู้เชี่ยวชาญจัดการ"

"อ้อ? หมายถึงผู้เชี่ยวชาญสองคนที่ถูกข้าขังไว้ในห้องสารภาพพานา
นะหรือ" อี้ซือหัวเราะเยาะ ใช้นิ้วชี้ไปที่ทั้งสองดวงตาของตน "สองตา
ของข้าอี้ซือผ่านอุทกแห่งวสันตฤดูชำระล้าง พวกท่านสามารถเปิดโปง
คนร้าย ข้าก็ยอมกระทำไต่เช่นกัน" จากนั้นมันไม่แฉแสเสียงตะโกน
ของจางเสี่ยวจึงอึก หันกายจากไป

อี้ซือสาวเท้าก้าวเดินไปตามโถงทางเดิน ท่าที่ยังคงสงบนิ่ง แต่
ชายผ้าชุดยาวสีชาวด้านหนึ่งพลัดกระพือสูงมาก แสดงให้เห็นว่า
จิตใจผู้สวมกำลังตื่นเต้นกระตือรือร้น

นักบวชจึงเจ้ยวยกย่องการบำเพ็ญเพียรถ่อมตน ในแต่ละปี
โต้เถียงวิพากษ์กันไม่กี่ครั้ง อี้ซือทะนงตนว่ารำเรียนคัมภีร์โบราณของ
จงหยวนแตกฉาน ทว่าตลอดมาไม่เคยมีโอกาสได้สำแดงภูมิความรู้
ทำให้นักผิวดหวังอยู่บ้าง ครั้งนี้ยากเย็นยิ่งนักกว่าจะมีโอกาส มันยอม
ไม่ยอมปล่อยโดยง่ายตาย

หากว่าคำพูดของบุรุษผู้นั้นมิใช่เรื่องมตเท็จ นี่จะเป็นโอกาส
อันประเสริฐ อี้ซือเดินไปถึงอุโบสถใหญ่ เห็นทางเขนยักระษัตระห่่าน
บนที่สูง จึงพนมมือภาวนาด้วยศรัทธาแรงกล้า

ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้าของข้า ครั้งนี้มีโอกาสสร้างคุณความดีความชอบ ย่อมได้รับ
ความเชื่อถือจากราชสำนัก นิภายจึงเจ้ยวเราจักได้เป็นที่ยอมรับ

มันภาวนาเสร็จก็ตรงไปยังเรือนพักด้านข้างของอุโบสถใหญ่ที่นั่น มีแปลงปลูกผลแดงและผัก นักบวชนิกายจึงเจี้ยวไม่แบ่งวรรณะศักดิ์ชั้น ลงแรงเพาะปลูกเก็บเกี่ยวด้วยตนเอง ดั่งนั้นเรือนพักจึงทำแปลงเพาะปลูก อยู่ด้านข้าง ทั้งหมดล้วนเป็นเรือนหินสองชั้นหลังคาเรียบขนาดเล็ก

ฐานะของอิชือเป็นสิ่งฆานุกร รู้ความเปลี่ยนแปลงของสมาชิก ในวัดจึงชื่อเป็นอย่างดี หนึ่งเดือนก่อนที่มีนักบวชรูปหนึ่งมาเยือนจริงๆ นามว่าผู้เจอ เป็นชาวชู่เทอ ในโบสถ์ระบุว่ามาจากวัดจิ่งชื่อในแคว้นคัง สถานะนักบวชอาวุโส หลังจากผู้เจอมาถึงวัดจิ่งชื่อที่อึ้งหนึ่งฟางก็ วางตัวสันโดษ ปกติไม่ค่อยคบค้าเสวนากับผู้ใด เพียงแต่ออกไปข้างนอก บ่อยครั้ง ทางวัดก็ถือว่าเป็นผู้อาวุโสตั้งใจเผยแผ่คำสอน มิได้บังคับ ควบคุมแต่อย่างใด

ฟังจากที่จางเสี่ยวจิ้งบอกมา นักบวชอาวุโสผู้เจอผู้นี้คือคนที่ สอดคล้องกับเงื่อนไขดังกล่าวเพียงผู้เดียว

คนผู้นี้อายุเกินหกสิบ ทางวัดจัดแจงห้องหับให้พักอาศัยเดี่ยว บนชั้นสองห้องมุม อิชือเรียกนักบวชผู้ดูแลสถานที่ให้ไปด้วยกัน ตนเอง เดินไปที่ประตู เคาะประตูพลางร้องเรียก "ท่านผู้เจอ" แต่ไม่มีเสียงตอบ มือของอิชือผลึกเบาๆ ประตูที่ไม่ใส่กลอนก็ส่งเสียงดังเอี๊ยดแล้วเปิดออก

การตกแต่งภายในห้องเล็กมิได้แตกต่างจากห้องพักของนักบวช รูปอื่นๆ ได้หน้าต่างจัดวางกางเขนชูปทอง สองฟากมีที่บฝ้าโค้งสำหรับ ใส่ผ้าพากละหนึ่งหีบ ฟันปูพรมหนาทอจากขนอูรูสีหนึ่ง

อิชือสังเกตพบว่ากาสุราทรงแพะมังกรคว่ำอยู่กลางพรม สุราอู๋น สีแดงเข้มไหลออกมาจากพวย ย้อมพรมจนเปียกชุ่มเป็นดวงใหญ่ นักบวชตื่นตัวระแวงระวังทันที ยกชายชุดคลุมยาวขึ้นเหน็บกับสายรัดเอว ก่อนจะย่างเท้าอย่างช้าๆ เข้าไปภายในห้องนอน

พลันเมื่ออีซื่อเข้าไปด้านใน สิ่งแรกที่ปรากฏแก่สายตาคือดวงตากลมเหลือกลานของนักบวชอาวุโส สีหน้าประหลาดใจสุดขีด ติวระพาดบนธรณีประตูนอนหน้างายอยู่บนพื้น ทรวงอกมีมีดสั้นคมกริบปักอยู่ คนเกือบไว้สีเลือด แขนของนักบวชเฒ่าสั่นระริก ไม่ทราบว่ายังมีลมหายใจเหลือสุดท้าย หรือว่าตายแล้วแต่ยังเหลือแรงอาฆาต

อีซื่อตกตะลึง นี่...มิใช่คนร้ายหรือบุคคลอันตรายร้ายกาจที่วางหรือทรมานหรือ ไฉนจึงถูกสังหารเสียได้เล่า

นักบวชผู้ติดตามเดินเข้ามา พอเห็นจากหน้าสยดสยองก็ร้องอุทานเสียงหลง เข้าอ่อนระทวยทรุด อีซื่อกลอกตา ไม่ได้รีบร้อนก้มลงไปตรวจศพ หากแต่กวาดตามองทั่วห้องอย่างว่องไวรอบหนึ่ง

ในความเงียบสงัดของชั่วเวลาสั้นเพียงติดนิ้วสองสามครั้ง ทันใดนั้นมันก็คว้าเชิงเทียนทองแดงข้างมือขว้างไปทางมุมห้องอย่างแรง

มุมห้องตรงนั้นวางฉากบังตาเล็กทำจากไม้ไผ่สองบาน ปกติใช้ปิดบังถึงบัลสวระ ฉากน้ำหนักเบามาก ถูกเชิงเทียนทองแดงหนักอึ้งฟาดก็ล้มคว่ำทันที ด้านหลังพลันปรากฏบุรุษซึ่งอำพรางใบหน้าผู้หนึ่งกระโจนออกมา

"ลูกไม้ชั้นต่ำเช่นนี้คิดว่าจะรอดสายตาของข้าอีซื่อได้หรือ" อีซื่อครึ่งหนึ่งนั้นตื่นเต้น อีกครึ่งคือปลุกปลอบใจตัวเองแล้วววดขู่

หน้าตาของห้องนี้หันออกทางทิศเหนือ อีกทั้งยังเป็นชั้นสองตรงกับแสงโคมทางเดินพอดี เมื่อสักครู่อีซื่อก็สังเกตเห็นแล้วว่าแสงโคมส่องเข้ามาถึงมุมห้อง ระวังเงาของฉากทั้งสองบานสมควรเป็นร่องแสง ทว่าพริบตาเดียวนั้นเงาฉากสองบานกลับเชื่อมเป็นผืนเดียวกัน เห็นได้ชัดว่าด้านหลังฉากบังตามีคนซ่อนอยู่

หลังจากฆาตกรสังหารคนแล้ว ยังไม่ทันหลบหนีก็ได้ยินเสียง

เคาะประตู จึงได้แต่ต้องซ่อนตัวอยู่หลังฉากชั่วคราว คาดไม่ถึงว่า จะถูกอีชื้อพบเห็น

ในเมื่อถูกเปิดโปง บุรุษผู้ปิดบังโฉมหน้าก็ไม่รู้ไร ชักมีดพุ่งเข้าใส่ อีชื้อทันที อีกฝ่ายตกใจผงะถอยหลัง แต่ไม่ทันเสียแล้ว ความคิดหนึ่ง วาบผ่านในสมองของนักบวชอย่างรวดเร็ว เมื่อครุ่นนี้ควรสร้างทำเหมือน ไม่พบความผิดปกติ แล้วล่าถอยไปแจ้งทางการ

ทว่าบัดนี้คิดสำนึกเสียใจก็สายไปแล้ว คมมีดของบุรุษที่ปิดบัง โฉมหน้าคุกคามดูดัน อีชื้อไม่คำนึงถึงท่วงท่างดงาม ทรวดหมอบลง แพบพื้น ผืนหลบพันอาวุธนี้ไปได้ ไม่รอให้อีกฝ่ายแทงซ้ำ มันก็คว้า เตาคุ่นเท้าที่วางข้างเตียงสาดออกไปทันที

เตาคุ่นเท้าทำจากเหล็กชนิดมีด้ามจับ ด้านในบรรจุถ่านเชื้อเพลิง ใช้สร้างความอบอุ่นยามราตรี อีชื้อคิดว่าเตาได้ก็สาด ข้างในเตาคัล้ายกับ เผาอะไรมาก่อน ซี้เค้าเล็กละเอียดปลิวฟุ้ง ทำให้ภายในห้องขมุกขมัว ด้วยควันและเถ้าธุลี อีชื้อถือโอกาสนี้คลานหนีออกจากรศมีการจู่โจม ของมือสังหารผู้อำพรางใบหน้า ลูกขี้ขี้ยืนพร้อมกับมือที่ยังคงถือเตา

ทันใดนั้นมันได้ยินเสียงร้องอนาถ เป็นเสียงของนักบวชผู้ดูแล สถานที่ที่ติดตามตนเข้ามานั่นเอง มีต๋องกล่าวแล้ว บุรุษผู้อำพราง ใบหน้าเมื่อเล่นงานอีชื้อไม่สำเร็จยอมลงมือสังหารนักบวชรูปนั้นแทน

อีชื้อเตือดดาลยิ่ง คนเหล่านี้มักรุกศาสนาสถาน ซ้ำยังเช่นฆ่านักบวช ถึงสองรูป นี่ถือเป็นการดูหมิ่นสังฆานุกรอย่างอุกฤษฏ์ มันสาดถ่านที่ เหลืออยู่ในเตาคุ่นเท้าออกไปอย่างไม่คิดชีวิต แล้วกระโดดขึ้นไปบน เตียงไม้

ข้างเตียงของนักบวชอาวุธจะแหวนไม่เท่าเอาไว้อันหนึ่งเพื่อเตือนใจ ไม่ให้ลืมรากเหง้า ไม้เท้าทำจากไม้มะเดื่อแคว้นชาน ที่นั่นเป็นแหล่ง

ปฐมกำเนิดของพระผู้เป็นเจ้าของจิ้งเจี้ยว บุรุษที่อำพรางไบหน้าแม่
พกพาศัสตราแหลมคม แต่อีชี้อค้นเคยกับสภาพการตกแต่งของห้อง
มากกว่า

อีชี้อคิดว่าไม่เท่าที่แขวนบนผนัง จิตใจพอจะสงบลงบ้าง มัน
ไม่ต้องการเอาชนะ ขอเพียงถ่วงเวลาไว้ได้สักช่วงเวลาหนึ่ง เหล่านักบวช
ซึ่งทำหน้าที่องค์กรพิทักษ์อารามก็จะมาถึง มันอาศัยความยาวของ
ไม้เท้าต้อนบุรุษผู้อำพรางไบหน้าไปทางมุมห้อง

ไม่ช้าบุรุษที่ปิดบังไบหน้าผู้นั้นก็คิดว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังถ่วงเวลา
ดังนั้นจึงไม่ยอมพัวพันด้วยอีกต่อไป หันหลังหนี แล้วกระโจนออกทาง
หน้าต่าง

อีชี้อรีบวิ่งไปข้างหน้าต่าง ไม่เห็นแม้แต่เงาร่างของอีกฝ่าย เมื่อมัน
เงยหน้าก็พบว่าบุรุษที่อำพรางไบหน้าผู้นั้นถึงกับใช้ระเบียบที่ยื่นออกมา
ไต่ขึ้นบนหลังคา

เจ้าเข้าใจว่านักบวชเราล้วนเป็นชนชั้นอ่อนแอปกเปียกหรือ!

อีชี้อแค้นหัวเราะอย่างเยือกเย็น ปากคาบไม้เท้า พลิกข้อมือทั้งสอง
โหนไต่กรอบหน้าต่าง เหยียดยึดตัว แล้วพลิกร่างขึ้นบนหลังคาอย่าง
รวดเร็ว

หลังคาวัดจึงชื่อเรียบและกว้างเหมาะสำหรับวิ่งตะบึงยิ้ง ต่างคน
ต่างวิ่งไล่กันไม่ลดละ กระโดดจากหลังคาหนึ่งไปอีกหลังคาหนึ่งด้วย
ฝีเท้าที่ไม่ยอมหยุด บุรุษผู้อำพรางไบหน้าคล่องแคล่วว่องไว อีชี้อ
ก็ไม่ยอมลดละแม้แต่บ่อย มีหน้าซำยังคล่องแคล่วยิ่งกว่าเสียอีก

ตั้งแต่เล็กจนโตอีชี้อถือกำเนิดจากทะเลทรายแดนประจิม ปกติ
กิจกรรมที่โปรดปรานก็คือกระโดดโลดโผนไปๆ มาๆ ระหว่างโตรกหิน
ถ้ำทราย นานวันเข้าก็ฝึกฝนจนกลายเป็นวิชาตัวเบาป็นปายไต่ทะยาน

ไม่ว่าสถานที่สูงหว่าดเสียวใดก็เปรียบเสมือนพื้นราบ มันเรียกวิชานี้
เอาเองว่าวิชาทะยานถ้ำ

มือสังหารเลือกทางหนีเช่นนี้ พอดีเกาฏุกที่คั่นของมัน

เห็นอืชื่อยั้งตามยั้งใกล้เข้ามาทุกขณะ บุรุษผู้อำพรางไบหน้าเร่ง
ทะยานร่างข้ามช่องว่างระหว่างสองหลังคา พลันพลิกตัวกลับแหงมิด
ออกกลางอากาศ อืชื่อตามมาด้านหลังกระโดดลอยตัวสูงปะทะกับ
ทิศที่คมอาวุธหันใส่พอดี คนอยู่กลางอากาศไม่สามารถหลบหลีกได้
สถานการณ์คับขันมันรีบตลบชายด้านหน้าของชุดขาว พริบตาที่มีด
แทงทะลุเสื้อตัวยาว อืชื่อก็กระชากอย่างแรง หักเหกรจู่โจมเบนออก
หลายส่วน พอดีกรีดผ่านไหลไป ทิ้งรอยเลือดไว้สายหนึ่ง

อืชื่ออาศัยท่วงท่านี้ใช้ศิระชะฟุ้งกระแทกอกของบุรุษผู้อำพราง
ไบหน้า ชนมันล้มลงกับพื้น คนทั้งคู่ก็ลงหลายตลบบนหลังคา กอดรัด
ประชิดตัว อืชื่อระบายลมหายใจ กุมไม้เท้าฟาดหัวมันพลางคำราม
"จะอย่างไรข้าก็เป็นเชื้อสายขัตติยะป่อชื่อ มีอาจปล่อยเจ้าอาละวาดที่นี่!"

ขณะมันกำลังฟาด ทันใดนั้นศรหน้าไม้ดอกหนึ่งก็แหวกอากาศ
ปักใส่ไม้เท้า หากวิถีเบี่ยงไปสักเล็กน้อย เกรงว่าคงทะลุคอหอยอืชื่อ
เป็นแน่แท้ ฉวยจังหวะที่นักบวชกำลังตะลึงค้าง บุรุษที่อำพรางไบหน้า
รีบผลัดอีกฝายออก กระโจนลงจากตึกสองชั้น

อืชื่อคิดไม่ถึงว่ามือสังหารผู้นี้ที่แท้ยังมีพรรคพวก มันวิ่งไปทาง
ขอบหลังคา เห็นที่ไกลออกไปมีคนผู้หนึ่งในมือถือหน้าไม้เล็งมาที่ตน
นักบวชรีบก้มศิระชะ พอดีกับที่ศรเฉียดหนังหัวมันไป

ฉวยจังหวะนี้เองบุรุษผู้อำพรางไบหน้าลุกขึ้นจากพื้น วิ่งชวนเซ
ไปสมทบกับพรรคพวก มือหน้าไม้โยนอาวุธในมือทิ้ง ทั้งสองวิ่งผ่าน
เสาศิลาคำสอนแปดเหลี่ยม ตรงไปทางประตูใหญ่วัดจิ่งชื่อ

คิดจะไล่ตามในตอนนั้นก็ไม่ทันแล้ว อีซื่อได้แต่ส่งเสียงโหวกเหวกหวังว่าจะมีนักบวชบริเวณประตูไต้ยีน นักบวชเหล่านั้นกำลังวุ่นวายกับการแจกของให้คนผ่านทาง รอบตัวเสียงดังอีกทีก็มาก ไฉนจะรู้ว่าด้านหลังของตนมีมือสังหารวัง

อย่างไรก็ดีที่ประตูกลับมิได้มีเพียงพวกผู้ทรงศีล

ทหารหลิวเป็นกลุ่มนั้นที่รักษาการณ์ตามคำสั่งของจางเสี่ยวจึงเฝ้าประตูอยู่แต่แรกแล้ว พอเห็นคนทั้งสองที่เปี่ยมรังสีอำมหิตปรากฏตัวก็พากันชักอาวุธ เข้าล้อมเป็นทรงพัด

มือสังหารทั้งคู่ทำที่ตอบสนองว่องไวยิ่งนัก รีบวิ่งหนียุทธองแดงออกจากในอกเสื้อโยนขึ้นฟ้า เงินร่วงลงมาดูนางฟ้าโปรยบุปผาเหล่าผู้สัจธรรมงานเทศกาลโดยรอบพากันร้องตะโกน

"โปรยทานแล้ว!"

โปรยทานเป็นธรรมเนียมอย่างหนึ่งของฉางอัน โปรยเหรียญพยายามชมโคมให้ผู้คนเก็บ เชื่อว่ายิ่งโปรยมากยิ่งได้กุศลแรง ทว่าธรรมเนียมที่ไม่ดีนี้มักก่อเรื่องร้ายเนืองๆ จึงถูกทางการสั่งระงับ เมื่อชาวบ้านรู้ว่ามีคนกล้าโปรยทานอย่างเปิดเผยก็ต่างตื่นเต้นยินดี จากหนึ่งเป็นสิบจากสิบเป็นร้อย ผุ่ชนจำนวนมากเบียดเสียดหลังไหลมาทางนี้ในพริบตาทั้งบุรุษสตรีทั้งชราทารกพากันรุมล้อมเข้ามาแย่งชิง ที่แห่งนี้พลันสับสนอลหม่าน

รอเมื่อเหรียญถูกเก็บไปพอสมควร มือสังหารทั้งสองก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย เหลือเพียงทหารหลิวเป็นสิบกว่านายยืนตะลึงอยู่กับที่มองเล็กเล็กไปรอบด้าน เวลานี้อีซื่อป็นลงมาจากหลังคาแล้ว รีบวิ่งไปปากประตู เห็นสภาพเหตุการณ์ก็รีบถามว่า "พวกท่านมีแม่ทัพผู้หนึ่งเรียกว่าจางเสี่ยวจิ้งหรือไม่ หน้ายับ เอกเนตร"

ทหารมองมันด้วยสายตางุนงง ไม่กล้าวาวจา

"เอ่อ ไบหน้าเต็มไปด้วยวีรรอยยับย่น ตาบอดข้างหนึ่ง"

"อ้อ เช่นนั้นมีผิพลาต เป็นแม่ทัพจางนั่นเอง" ครานี้ทหารค่อย
กระจ่าง ฟังเข้าใจในบัดดล

อีชื่อกุมหัว ไบหน้าดงามฉายแววยุ่งยากใจ แม้มันคารมเป็นเลิศ
แต่กลับไม่ทราบว่ควรชี้แจงกับทหารนายนี้อย่างไรว่าแม่ทัพจางท่านนี้
เพิ่งถูกตนจับขังไว้

กวงเตอฟาง จึงอันชื่อ

ที่ถูกสังหารเป็นคนแรกคือเจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยส่งเอกสารคนหนึ่ง
มันกำลังประคองม้วนหนังสือเดินไปหอสังเกตการณ์ใหญ่ ทันใดนั้น
ก็เห็นเงาดำลึบกว่าสายทะยานเข้ามา เพิ่งเบิกตาดูก็ถูกดาบสั้นเล่มหนึ่ง
เสียบทะลุคอหอย

จากนั้นที่ถูกจู่โจมต่อเป็นทหารยามสองนาย พวกมันมีหน้าที่
เฝ้าสวนดอกไม้ด้านหลังและทางเดินเชื่อมมาต่าหนักใหญ่ ขณะกำลัง
สนทนาสัพเพเหระกัน จู่ๆ ร่างของทั้งสองก็แข็งทื่อ ล้มฟาดพื้นพร้อมกัน
ลำคอถูกลูกศรสั้นปักคนละดอก

เงาดำผู้เป็นหัวหน้าเดินถึงจุดนี้พลันหยุดชั่วคราว มันก็คือคนที่
เมื่อครู่ปีนหอสังเกตการณ์ใหญ่นั้นเอง มันก้มลงถอนลูกศรออกจาก
ศพของทหารยามทั้งสอง บรรจู่เข้าร่างยิ่งอีกครั้ง จากนั้นส่งสัญญาณมือ
ว่าปลอดภัย

เงาดำห้าสายรีบรุดไปข้างหน้า กระจายออกประจำตำแหน่งที่สูง
กับสองฟาก เล็งหน้าไม้ไปยังทางเดินเชื่อมต่อสวน หลายคนพุ่งตรงไป
ปากคูน้ำ ลากกระสอบผ้าป่านหนักมากมาหลายใบ พวกมันเปิดกระสอบ

แต่ละคนหยิบกระบอกลูกปืนเรียบง่ายและให้ดินเผาขนาดเล็กจำนวนหนึ่ง
ออกมา

กระบอกลูกปืนนี้เป็นท่อทรงกระบอกลูก ด้านหน้าเจาะรู ด้านหลัง
มีก้านตันน้ำ หัวก้านตันน้ำหุ้มลวดสีแน่นหนา ยัดเข้าไปในกระบอกลูก
เมื่อเป็นเช่นนี้ยามยิงหนึ่งครั้งก็จะสูบน้ำเข้าทางรูเก็บไว้ด้านใน สามารถ
พ่นของเหลวออกด้วยการดันเพียงครั้งเดียว สิ่งนี้เดิมใช้สำหรับดับเพลิง
แต่เสียหายง่ายมาก ทั้งปริมาณน้ำที่พ่นออกก็น้อย ดังนั้นจึงไม่แพร่หลาย
เท่าใดนัก

แต่หากต้องการใช้งานเพียงครั้งเดียวกลับเหมาะสมยิ่ง

พวกมันใช้กระบอกลูกสูบน้ำจากโหลดินเผาอย่างเยือกเย็น หัวหน้า
ยื่นนิ่งอยู่ที่เดิม มองไปทางมุมชายคาของตำหนักใหญ่จึงอันซื่อที่อยู่
ไกลออกไป ร่างเต็มไปด้วยกลิ่นอายกระหายฆ่าฟัน ทันใดนั้นมันยกมือ
ปลดผ้าที่ปิดบังใบหน้าออก โยนใบสวะระแหงเข้าปาก เคี้ยวด้วยสีหน้า
ไร้ความรู้สึก

ในราตรีนี้จุ่มเหยี่ยววงอุ้มของหลงบัวยิ่งดูน่าสะพรึงกลัว

เจ้าหน้าที่ชั้นผู้น้อยของจิ้งอันซื่อซึ่งทยอยเดินกลับจากไปปลดทุกข์
ผ่านมาสองสามคน แต่ละคนล้วนถูกล่าโดยไม่รู้ตัว ศพถูกทิ้งลงในคูน้ำ
ด้านข้าง

รจนกระทั่งทุกคนบรรจุกระบอกลูกปืนเต็มแล้วประทับบนปาก หลงบัว
จึงใช้ภาษาซู่เพื่อสั่งการ "แบ่งเป็นสามหน่วย หนึ่งหน่วยไปตำหนักใหญ่
สองหน่วยแยกไปตำหนักปีกขวาและปีกซ้าย หน่วยที่ไปตำหนักปีก
ด้านซ้ายดูตำหนักหลังด้วย เมื่อลงมือให้เจ้าหน้าที่ไปกับพวกองครักษ์
ใช้มีดกับเจ้าหน้าที่ปืน ใช้กระบอกลูกปืนกับวัตถุ ต้องควบคุมสถานการณ์
ให้ได้ในทันที"

มันแน่นย้า "ทั้งหมดนี้ต้องลงมือให้เสร็จภายในหนึ่งเค่อ"

คนทั้งกลุ่มพยักหน้าพร้อมกัน หลงบัวถ่มใบสละระแหงที่เคี้ยวจนแหลกลกฟั่น โปกผ้าปิดหน้าอีกครั้ง "ไปส่งโคมไฟให้นายท่านทั้งหลายในจิ้งอันชื่อกันเถิด"

ประตูเล็กของห้องสารภาพบาปเปิดแง้มออก ล่าแสงที่ไม่เห็นมานานซ้ำแรกสู่ครรลองทศน์ ถานฉีกกับจางเสี่ยวจิ้งหรือตาพร้อมกันรู้สึกยังปรับตัวไม่มีใครได้

อิชื่อกลับไม่ปิดบังอันใด ซึ่งเป็นฝ่ายออกหน้าขออภัยก่อนด้วยวาจายาวเยียดยากเข้าใจ ทั้ง 'จารจ่าโทษานูโทษนิรันดร์' ทั้ง 'สลักทัณฑ์ตราโทษให้ถึงที่สุด' เหมือนกำลังร้ายประกาศสำนึกผิดของคนสมัยราชวงศ์ก่อนหน้า ท่องออกมาเป็นชุด

ถานฉีกตัดบทมันโดยไม่อ้อมค้อม ถามว่าเมื่อครู่นี้เกิดอะไร อิชื่อที่รู้ตัวว่าทำผิดไปแล้วจึงเล่าเรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้น ใบหน้าจางเสี่ยวจิ้งเคร่งเครียด ไม่สนใจเอาความมัน สิ่งให้รีบพาดนไปดู

นักบวชอาวโสผู้เจอบาดเจ็บสาหัสถูกหามเข้าไปในห้องภาวนาห้องหนึ่ง มีหมอประจําวัดช่วยยื้อชีพ บาดแผลจากอาวุธที่ทรวงอกของมันเป็นลึกมาก คนเจ็บหมดสติไปแต่แรกแล้ว

จางเสี่ยวจิ้งเข้าไปดูอย่างละเอียด นี่เป็นใบหน้าราวกับม้า ทั้งแคบทั้งยาว เต็มไปด้วยรอยย่น จมูกกว้างตารียว มิใช่รูปลักษณะเช่นชาวภาคกลางเด็ดขาด ทว่าหากจะกล่าวว่าเป็นรูปลักษณะเช่นชาวหูเจี๋ยก็ยังไม่ใคร่ชัดเจน

เรื่องนี้ตั้งมืออย่างยิง นักบวชอาวโสผู้เจอบาดเจ็บแล้วจะเป็นโยวซาหรือไม่ ยามเฉพาะหน้านี้ไม่อาจพิสูจน์ยืนยัน แต่จิ้งอันชื่อต้องยืนยัน

แน่ชัดจึงจะสามารถดำเนินการขั้นต่อไปได้

ห้องพักของคนผู้นี้ถูกตรวจค้นแล้วครั้งหนึ่ง นอกจากใบส่งข้อมู
ไม่มีข่าวของที่ใช้เชื่อมโยงบ่งบอกฐานะประจำตัวอื่นใดอีก ยิ่งกว่านั้น
ใบส่งข้อมูยืนยันอันใดไม่ได้เลย ชาวทูเจวี๋ยสามารถทำปลอมได้หรือกระทั่ง
สามารถฆ่านักบวชอาวโสผู้เจตตัวจริงเพื่อชิงใบส่งข้อมูมาใช้

จางเสี่ยวจิ้งครุ่นคิดครุ่นใหญ่ ก้มลงดึงเสื้อคลุมตัวยาวบนร่าง
ผู้อาวโส อีชื่อรีบท้วง "ล่องเกินร่างธรรมมิเหมาะกระมัง"

ถานฉี่น้ำเสียงเย็นชา "หากมันคือโยวซาแห่งทูเจวี๋ยจริง ยังต้อง
พูดถึงว่าร่างธรรมไม่ร่างธรรมอีกหรือ" โทสะที่เมื่อครู่ถูกขังในห้องเล็ก
อัดอั้นเต็มอก นางให้นี่กลุ่มแค้นสังฆานุกรโง่เขลาทว่าอดฉลาดคนนี่
ยิ่งนัก

จางเสี่ยวจิ้งไล่หมอบให้หลบไป ตลบชุดคลุมขึ้น เห็นท้องน้อยทาง
ขวาล่างของร่างซราปรากฏรอยแผลเป็นสายหนึ่งยาวมาก ดูน่าสะพรึง
กลัวยิ่ง รวกับบอสรพิษะหวัดพัน หนึ่งสองข้างม้วนเข้า จางเสี่ยวจิ้ง
ยี่นนิ้วลูบคลำก่อนเงยหน้า บอกว่านี่คือแผลเป็นจากดาบม่อตาว

ด้ามดาบม่อตาวยาวสี่ซื่อ ส่วนคมดาบยาวสามซื่อเป็นยุทธภัณฑ์
ชั้นเลิศที่กองทัพตั้งใช้รบบนหลังม้า ดูความยาวของรอยแผลเป็นกับ
ตำแหน่งบาดแผล คนผู้นี้คงเคยถูกดาบม่อตาวฟันทางขวางครึ่งดาบ
บนหลังม้า ทว่าถึงกับยังมีชีวิตรอดมาได้ ช่างมีชะตากล้าแข็งเสียจริง

จางเสี่ยวจิ้งเลาะลงมาถึงหว่างขาของชายซรา ช่วงขาหนีบพบ
รอยดำหนาเป็นปื้น ซึ่งเป็นร่องรอยที่เกิดจากการขี่ม้าเป็นเวลานาน
สองข้างของช่วงเอวมีเนื้อแข็งนูนขึ้นสองก้อน หากคนผู้นี้หนึ่งสวม
ชุดเกราะเป็นเวลายาวนาน เกราะชั้นล่างที่เคลื่อนไปมาย่อมเสียดสี
กับผิวหนังจนเกิดรอยเช่นนี้ อีกทั้งยังเป็นเกราะแกร่งคุณภาพดีเลิศ

อีกด้วย

ควบชื่อชานานานปี สวมชุดเกราะนานปี ซ้ำปรากฏบาดแผลที่เกิดจากดาบม่อดาวของกองทัพถึง ฐานะแท้จริงของนักบวชอาวูโสที่ไม่ข้องเกี่ยวโลกีย์ผู้นี้กระจ่างชัดแล้ว

"ข้ารู้แล้วว่าเหตุใดนักบวชนัขป่าทู่เจี๋ยจึงลักพาตัวบุตรหวังจิ่งชื่อที่แท้เป็นเจตนาส่วนตัวของโยวชานีเอง" จางเสี่ยวจิ่งยึดตัว บัดมือไปมา

ชาวดินแดนทุ่งหญ้ามีวัฒนธรรมการล้างแค้น บาดแผลอันเกิดจากศัตรูต้องใช้เลือดสดๆ ของทายาทศัตรูมาล้างจึงจะยุติ ผู้สูงศักดิ์เยี่ยงโยวชาน่าจะเคยสู้รบปะทะกับหวังจิ่งชื่อแล้วได้รับบาดเจ็บสาหัสยังแค้นฝังใจ ครั้งนี้มาถึงฉางอัน นอกจากควบคุมเรื่องเซวเล่อฮั่วตัวแล้วมันยังถือโอกาสลักพาตัวบุตรหวังจิ่งชื่อเพื่อเยียวยาแผลใจของตน

กล่าวย้อนกลับ หากมิใช่เพราะมันคิดชำระแค้นส่วนตัว เกรงว่าจิ่งอันชื่อคงยังมีอาจสืบสาวถึงนักบวชนัขป่า

ถานฉี่สงสัย "แต่ว่าผู้ใดเล่าที่สังหารโยวชานา"

จางเสี่ยวจิ่งตอบ "แน่นอนว่าต้องเป็นบุคคลที่หมายหลอกใช้นักบวชนัขป่าทู่เจี๋ย เมื่อได้นำมันดิบมาครอบครองแล้ว โยวชานาย่อมหมดประโยชน์ให้ใช้สอย เพื่อป้องกันมิให้พวกเราถูบเผาปะแดง จึงต้องสะบั้นสัมพันธ์ทั้งปวงทั้ง โยวชานู่นี้ใจคดทรยศ หักหลังได้กระทั่งเผ่าพันธุ์ตนเองเพียงเพื่อหมายใช้ชีวิตสุขสบายมั่งมีในบั้นปลายนี้ คิดไม่ถึงว่าผู้มาเยือนมันกลับเป็นดาวพิฆาต"

เอ่ยถึงตรงนี้ยิ่งกังวลใจกว่าเดิม องค์กรลันนี้มีมือเห็ดเหี้ยมเด็ดขาด นอกจากโยวชานาเกรงว่าเบาแสบอื่น ๆ ย่อมกำลังถูกกำจัดทิ้งที่ละสาย การสืบสวนของกองพิทักษ์นครอาจประสบความสำเร็จล้มลุกมามากยิ่งขึ้น นอกจากนี้พวกมันเริ่มลงมือเก็บกวาดร่องรอย แสดงว่าใกล้ถึงเวลา

กระทำการใหญ่ ส่วนจึงอันซื่อยังไร้เบาะแส

โยวชาสลับไสลไม่ได้สติ ถามอันใดยอมไร้คำตอบ ในห้องพัก
ของมันเองก็ปราศจากเบาะแสที่น่าสนใจ สมอของจางเสี่ยวจึง
หมุนเร็วรี ทว่าคิดหาหนทางใดไม่ออก ความอ่อนล้าประดังขึ้นมา
โดยไม่รู้ตัว ขณะนั้นนิกสิ้นหวังอยู่บ้าง

ตามหลักแล้วจางตาเดียวมิใช่คนยอมรับความพ่ายแพ้โดยง่าย
เช่นนี้ อาจเพราะบางทีเหน็ดเหนื่อยมากเกินไป หรืออาจเพราะ
แรงกดดันสั่งสมเป็นเวลายาวนาน จางเสี่ยวจึงเอนหลังพิงผนังห้อง
ภาวนา หลับตาข้างเดียว นั้น กระทั่งฝุ่นในตายังคร้านลูบออก

เวลานี้เนื้อโยวซาบนที่นอนปล้นไอเสียดังคล้ายกำลังจะฟื้น
ในเสมหะปนด้วยเลือดมากมาย ทั้งร่างกระดูกแกร่ง หมอประจำวัด
พุ่งเข้ามากดแขนขาของชายชรา เหงื่อท่วมศีรษะ "ต้องส่งโรงหมอ
มิฉะนั้นจะช่วยไม่ทัน!"

หง่าง...หง่าง...หง่าง...

ระฆังที่แขวนอยู่ ณ อุโบสถใหญ่ของวัดป่อซื่อส่งเสียงดังกังวาน
นักบวชทั้งหลายพากันหยุดเท้าไม่ทราบที่เกิดเหตุอันใด บุรุษสองคน
หนึ่งหน้าหนึ่งหลังหามคนเจ็บบนเปลไม้ที่ทำขึ้นลวกๆ ออกจากเขต
เรือนพัก ใช้พรหมขนอุสรูกลมร่างซ่วงบนเอาไว้ มุ่งหน้าออกไปนอกวิหาร

นักบวชรอบด้านวิพากษ์วิจารณ์กันแข็งแะ ฟังว่ามีผู้ทรงธรรม
รูปหนึ่งถูกแทง บัดนี้กำลังส่งตัวไปโรงหมอ จึงพร้อมใจกันสวดภาวนา
ให้สหายธรรมผู้นี้

ดีที่วันนี้เป็นวันเทศกาลโคมไฟซึ่งหยวน โรงหมอประจำฟาง
ทุกแห่งล้วนตระเตรียมพร้อมสรรพเปิดตลอดทั้งคืน ที่นอกประตูใหญ่
รถเทียมโคคลุมผ้าใบน้ำมันคันหนึ่งรุดมาถึง รถลากประเภทนี้ใช้แรงโค

ดูดลาก แม้จะช้าแต่ไม่โคลงเคลง บนพื้นปูพรม สองข้างหลังคามี
ผ้าม่านห้อยปิด เหมาะสำหรับใช้ขนส่งผู้ป่วยที่ได้รับบาดเจ็บสาหัส

บุรุษทั้งสองยกร่างนักบวชชราขึ้นรถเทียมโคจากทางท้ายรถ
อย่างระมัดระวัง บนรถดลากมีหมอนฝักหัดผู้หนึ่งรออยู่ รีบช่วยวางผู้ป่วย
นอนราบ ป้อนยาโลมยืดชีวิตเม็ดหนึ่ง เนื่องจากภายในของรถดลาก
แคบเล็ก ดังนั้นบุรุษทั้งสองจึงไม่สามารถนั่งไปด้วยได้ หมอนฝักหัด
ให้พวกมันไปรอที่โรงหมอก่อน จากนั้นแขวนกระดิ่งลูกเงินขอทาง
สีน้ำเงินสลักรูปหัววัวไว้บนรถ ตะโกนสั่งสารถึออกรถ

เมื่อรถเทียมโคออกตัว กระดิ่งลูกเงินขอทางแกว่งไกวไปมา
ในกระดิ่งกรอกรตะกั่วเอาไว้ เสียงแตกต่างกับกระดิ่งทั่วไป ผู้คนที่
สัญจรไปมารายรอบเมื่อได้ยินก็รู้ว่ามีคนเจ็บรีบส่งพบหมอ ต่างหลบ
ออกเป็นทางสายหนึ่ง หลีกเลียงแปดเปื้อนกระแสบังคมคล

ด้วยเสียงกระดิ่งนี้เอง รถจึงค่อยๆ เคลื่อนตัวแหวกผ่านฝูงชน
ลัดเลาะไปตามท้องถนนแสนอึกทึกคึกคัก มุ่งหน้าไปทางโรงหมอ
ประมาณครึ่งลี้ก็ลัดหายไปจากสายตาคนในวัดปอซื่อ ทันใดนั้น
รถแล่นออกจากถนนใหญ่ เลี้ยวเข้าตรอกเล็กแห่งหนึ่ง ตรอกด้านนี้
มิได้ประดับโคมจึงมืดสนิท

สารถึจอดรถเทียมโค กระแอมหนึ่งที่ หมอนฝักหัดที่นั้งด้านในรถดลาก
ก็ซุกมีดสั้นเล่มหนึ่งจากเอว แทงใส่ผู้ป่วยที่นอนบนแคร่หาม พลัน
ปรากฏมือใหญ่ข้างหนึ่งยื่นออกมาใต้พรม คคว้าจับข้อมือของอีกฝ่าย
รวดเร็วปานสายฟ้า

พรมถูกตลบขึ้น ชายผู้มีตาดูร้ายข้างเดียวก็พลิกกายหัดขึ้น
จากแคร่ แยกเขี้ยวหัวเราะกล่าวว่า "ผู้เป็นหมอบต้องมีใจเมตตาดูจ
บิดามารดา ไฉนจึงลงมืออำมหิตเช่นนี้เล่า"

หมอฝึกหัดผู้นั้นรู้ตัวว่าติดกับ หน้าเปลี่ยนสี รีบพลิกข้อมือแทงอีกครั้ง มีดสั้นปักบนร่างของฝ่ายตรงข้าม แต่บังเกิดเสียงโลหะกระทบกัน จางเสี่ยวจิ้งที่สวมเกราะอยู่ก่อนแล้วถือค้อนเหล็กขนาดเล็กสีดำเมื่อมฟาดหัวเข่ามัน ในรถเทียมโคคั๊บแคบ ค้อนนี้นับว่าเป็นอาวุธทรงพลังที่สุด หลบไม่พ้น ตั้งรับก็รับไม่อยู่ เพียงลงมือก็ทุบหัวเข่าแหลก

มือสังหารร้องเสียงหลงหายล้มไปด้านหลัง ขากรรไกรพลันขยับ จางเสี่ยวจิ้งเห็นดังนั้นก็รีบฟาดค้อนเข้าที่จุดไท่หยางข้างขมับ มันหมดสติทันที จางเสี่ยวจิ้งใช้มือขวาบีบกรามล่างของอีกฝ่าย ยาพิษสีดำเม็ดหนึ่งร่วงออกมาจากในปาก

สารภีได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวในรถ รู้สึกผิดปกติ ขณะกำลังหันหลังกลับไปดู ปลายตรอกหวีดเสียงธนูแหวกอากาศสองดอก ปักมือเท้าของมัน ร่างล้มตึงตงจากรถทันที

พลซุ่มยิงที่ยืนอยู่ปากตรอกวางคันธนูใหญ่ลง ทหารหลิวเป็นข้างกายมันพุ่งเข้าไปล้อมรถเทียมโคคั๊บ น้าเสียดายที่หลังจากสารภีร่วงตกรถ เห็นว่าตนเองไม่อาจหนีรอด ซิงกลืนยาพิษ หน้าดำคล้ำตายไปก่อนแล้ว

ถ่านธูปที่ยืนข้างพลซุ่มยิงระบายนมหายในใจยาว

เมื่อครุ่นนางถามชื่ออย่างละเอียดจึงได้ทราบว่ายามมือสังหารหลบหนี ผู้เจอยังไม่สิ้นลม นางคะเนว่ามือสังหารเหล่านี้จะต้องกลับมาหยั่งเชิงดูว่าคนรอดหรือไม่ จางเสี่ยวจิ้งจึงวางแผนซ้อนแผนเช่นนี้

มาตรว่าได้พยานรอดชีวิตมาเพียงปากเดียวก็ยอมดีกว่าไร้หนทางเลย

จางเสี่ยวจิ้งพุ่งร่างของหมอฝึกหัดที่สลบไปแล้วลงจากรถ ส่งตัวให้ทหารข้างๆ มันปลดเกราะโซ่ออก ลูบคลำชายโครง มีดเมื่อสักครู่นี้ แม้แทงไม่ถึงกระดูก แต่ยังแทงจนปรากฏรอยฟกช้ำดำเขียว จางเสี่ยวจิ้ง

แค่นี้ยิ้มขนาดแผล นี่สมควรเป็นบาดแผลเบาที่สุดของวันนี้แล้ว

ทหารหลิวเป็นตรงปากตรอกซูโคมไฟใหญ่จำนวนหนึ่ง สองสว่างไสว
ไปด้านหนึ่ง จางเสี่ยวจิ้งพึงข้างรถเทียมโคกคดแผลพลางมองไปทางทิศ
ของโคมไฟ ภายใต้แสงไฟ เงาคนวูบไหว ในกลุ่มคนที่ยืนอยู่ปากตรอก
มีเงาร่างหนึ่งงดงามที่สุด สะดุดตาที่สุด

ครั้งนี้เคราะห์ดีได้ถานฉีคาดการณ์ไว้ จึงจับเป็นได้หนึ่งคน มิเสียที่
ที่ได้หลิวป้อบรมสั่งสอน

สตรีนางนี้ค่อนข้างน่าสนใจ ตาข้างเดียวอันขุ่นมัวของจางเสี่ยวจิ้ง
ประทับเงาร่างถานฉีอย่างลึกซึ้งเป็นครั้งแรก

ถานฉีหาว่าจางเสี่ยวจิ้งซึ่งอยู่ในที่มีดีกำลังคิดอันใด เนื่องจาก
นางกำลังรับมือคนน่ารำคาญ

อีชื่อริบรุดมาจากในวัด มันเห็นแผนการสำเร็จก็มีอาจไม่ถอนหายใจ
อย่างโล่งอก หากมือสังหารทั้งสองล้วนหนีไปได้ เรื่องเสียหายยังมีพัก
ต้องเอ่ยถึง แต่วัดบ่อชื่อ...ไม่สิ...วัดต้าฉินอาจต้องแบกรับชื่อฉาวโฉ่
ชื่อหา 'สมคบกบฏ' นิภายจึงเจี้ยวเผยแผ่คำสอนในจังหววนเดิมที่
ก็ไม่ง่ายอยู่แล้ว หากมีเรื่องเสื่อมเสียอีกคงลำบาก

ถานฉีถลึงตาใส่อีชื่อ "ท่านโอ้อวดว่าสายตาระจ่างมิใช่หรือ
เข้ามาชี้ตัวสิ ดูว่าทั้งสองคนนี้ใช่มือสังหารที่ประมือกับท่านหรือไม่" อีชื่อ
กำลังเตรียมอ้าปาก ถานฉีปลันตวาด "ตอบเพียงใช่หรือไม่ใช่ก็พอ"

อีชื่อได้แต่ต้องกลืนคำพูดมากมายลง เดินไปอย่างสงบเสงี่ยม
ไม่ซ้าก็ดูออกทันทีว่าสารถิคือมือสังหารที่ลงมือฆ่าโยวซา หมอฝึกหัด
คือคนที่คอยคุ้มกันด้านนอก นักบวชเงยหน้า "เอ่อ ใช่..."

"แน่ใจหรือไม่ว่า" ถานฉีไม่ใคร่เชื่อถือนักบวชผู้นี้

"สองตาขำนี้เห็นชนอ่อนลัทธิในฤดูใบไม้ผลิชัดแจ้งตั้งมองเห็น

ขึ้นมาอ่านหลายบรรทัด ทว่าจิตใจงุ่นวาย อ่านอักษรแบบยลลิกซึ่ง
เหล่านั้นไม่เข้าหัวแม้แต่น้อย มันจึงหันมาหยิบไส้ปิด เปลี่ยนมาใช้
ปลายนิ้วลูบขนหางม้าละเอียดลิ้นแทน

พวกจางเสี่ยวจึงไปอึ้งหนึ่งฟางเนิ่นนานไม่รายงานกลับมา
หอสังเกตการณ์ทุกแห่งไม่มีข่าวสารใดๆ ส่งเข้ามาเป็นระยะเวลาหนึ่ง
แล้ว มันให้พลส่งสารส่งข้อความไปเร่งก็ยังไม่ตอบกลับ แม้แต่สวีปิน
ก็ไม่รู้ว่าอยู่ที่ใด

หลี่ปี้ไม่ชอบความรู้สึกเช่นนี้อ่างยิ่ง นี่ทำให้มันรู้สึกว่เรื่องราว
ทั้งปวงหลุดไปจากการควบคุมของตน

เรื่องนักรบสุนัขป่าทู่เจี๋ย เรื่องเซว่เล่อฮั่วตัว เรื่องไล่ศึกในจิ้งอันซื่อ
เรื่องที่จางเสี่ยวจึงหลอกล่อปิดบัง เรื่องระหว่างเสนาบดีหลีกับริษัทายาท
ไม่มีแม้สักเรื่องที่ยุติปิดผนึกเก็บเข้าคลังรักษา เกาะเกี่ยวเข้าด้วยกัน
ทุกทิศทุกทาง เชื่อมต่อเป็นตาข่ายซับซ้อนสุดขีดพันรัดใจหลี่ปี้

นาฬิกาหน้าที่มุมต่าหนักบอกเวลาอีกหนึ่งเคาะ ยังคงไม่มีข่าวสาร
จากอึ้งหนึ่งฟาง หลี่ปี้ตัดสินใจให้พลส่งสารไปเร่งรัดพวกมัน น้ำเสียงครั้งนี้
เข้มงวดเคร่งเครียดกว่าเดิม หลังจากกำชับสั่งการก็เหลือบมองทาง
นาฬิกาหน้าแวบหนึ่ง พบว่าชูยซีหายตัวไปจากตำแหน่งเดิมที่เคยยืนแล้ว

นี่เป็นเรื่องใดกัน หลี่ปี้พลอยรู้สึกว่มีที่ใดสักแห่งไม่ถูกต้อง

เสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังมาจากภายนอก ตอนแรกเป็นเสียงตวาด
จากนั้นกลายเป็นตกใจ เสียงตกใจลั่นกลายเป็นร้องนำอานาด นิ้วมือ
หลี่ปี้ที่กำลังลูบขนหางม้าเกร็งทันที สองตาสาดประกายแหลมคม
มองไปทางประตูเข้าสู่ต่าหนักใหญ่

บุรุษผู้อำพรางหน้าในชุดดำจำนวนหลายสิบคนกรูเข้ามาอย่าง
ดูร้าย หน้าไม้สิบกว่าอันเหนียวไกพร้อมกันทันที ระดมยิงใส่องครักษ์

ในชุดทหารกับพวกปู่เหลียงเหรินลึบกว่านายอย่างแมนย่า พวกกัน
ร่วงลงกับพื้น จากนั้นคนครึ่งหนึ่งบรรจุลูกศรชุดใหม่ อีกครึ่งชักดาบ
ฟันใส่เจ้าหน้าที่ที่อยู่ใกล้ที่สุด เจ้าพนักงานผู้อ่อนแอเหล่านั้นไม่ทัน
ระวังตัว ไหนเลยจะมีเรียวยวแรงต้านทานรับมือ พริบตาโลหิตก็
สาดกระจายไปทั่ว

โจรร้ายเหล่านี้เหมือนพายุพัดกระหน่ำเข้าในตำหนักอย่าง
มิเกรงกลัวอันใด

ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเหลือเกิน คนอื่น
ในโถงตำหนักไม่ทันมีท่าทีใดๆ ได้แต่ตะลึงงันมองเหม่อดูสิ่งที่เกิดขึ้น
มีเพียงปู่เหลียงเหรินนายหนึ่งที่หลบพ้นการจู่โจมระลอกแรก มัน
ชักบรรทัดเหล็กพุ่งเข้ารับมืออย่างห้าวหาญ เสียงดังฉีก ลูกศรหน้าไม้
ดอกหนึ่งยิงเข้าเป้าตามัน ดวงตานุ่มหยุนพลันระเบิดกระจาย เลือด
และของเหลวสีขาวกระเซ็นเประอะเปื้อนใส่ร่างเจ้าหน้าที่งานจิปาณะ
ที่ยืนติดกัน เจ้าหน้าที่คนนั้นพยายามใช้มือเช็ดเลือดอย่างเอาเป็น
เอาตายพลางกรีดร้องเสียสติ เสียงร้องนั้นขาดห้วงในบัดดล คอหอย
มันปรากฏลูกศรสีดำทะลุทะลวง

หลงบัวก้าวเท้าข้ามธรณีประตูตำหนัก เคี้ยวใบสะระแหน
โยนหน้าไม้เปล่าสองอันทิ้งไปด้วยท่าที่ผ่อนคลาย

ถึงเวลานั้นคนของจิ้งอันชื่อทั้งหลายจึงคล้ายเพิ่งตื่นจากฝัน เสียงร้อง
เอะอะเอ็ดตะโรดังขึ้นทุกทิศทุกทาง บ้างก็มโหฬาร บ้างก็วิงเวทิลด
คิดหนีออกไปนอกตำหนัก ขอบโตะแต่ละตัวกระแทกกันเสียงดังปังปัง
สถานการณืวุ่นวายสับสนอลหม่าน ทว่าทุกประตูถูกควบคุมไว้แล้ว
ผู้ใดคิดวิ่งออกไป หากไม่ถูกดาบฟันก็ถูกหน้าไม้ยิงตาย

"หยุดร้อง! ก้มลง! ไม่ฆ่า!" เสียงแหลมร้ายกาจของหลงบัว

ดั่งก้องทั่วตำหนักใหญ่ ในคำพูดนี้แฝงท่าทีเสียดสีแค้นอย่างรุนแรง เพราะนี่ก็คือคำที่ทหารหลิวเป็นมักใช้ยามออกปฏิบัติหน้าที่ บัดนี้ กลับย้อนมาใช้ถึงบนศีรษะของจิ้งอันชื่อเองแล้ว

คนสวนใหญ่ในที่แห่งนี้ล้วนเป็นเจ้าของที่ผายบุ๋น ไม่อาจต้านทาน การฆ่าฟันกราดกรี้ยวได้แต่อย่างใด ถูกหลงบัวตะคอกใส่เช่นนี้ คนที่ เสียดขวัญก็พากันนั่งยองลง กระทั่งไม่กล้าหายใจแรง ทั้งตำหนัก มีเพียงคนผู้เดียวที่ยืนอยู่ในท่วงท่าเดิม

เมื่อควบคุมสถานการณ์ได้แล้วหลงบัวจึงเดินเข้าภายในตำหนัก ที่ละก้าว ก้าวเดินพลางเหลียวมองไปรอบด้านอย่างสนใจสนอกสนใจ นี่ก็คือ กองพิทักษ์นคราจึงอันชื่อที่เล่าลือกันกระมัง ศูนย์กลางอันเป็นหัวใจ ปกป้องฉางอัน นอกจากทหารราชวงศ์ครักซ์แล้วยังสามารถสั่งการ กองกำลังทหารทั่วทั้งเมือง น่าเสียดายที่ตัวมันเองก็เหมือนกับหัวใจ เป็นเพียงก้อนเนื้ออ่อนนุ่ม หากถูกระเบิดแทงใส่ทรวงอกย่อมฉีกขาด ในคราเดียว

หลงบัวเดินผ่านโต๊ะไม้แต่ละแถวๆ รองเท้าหุ้มข้อหนังวัวเหยียบย่ำ ม้วนหนังสือที่ร่วงตกพื้นอย่างไม่ปราณี เสียงไม้ไผ่แตกหักเสียดหู มันหยุดที่หน้าโต๊ะทรายตัวใหญ่ครู่หนึ่ง ทั้งยังหักกำแพงฟางท่อนหนึ่ง ยกขึ้นส่องดูตรงหน้าอย่างสนใจ จุปากชมเชย "วิเศษแท้ๆ หาก พวกทู่เจี๋ยได้เห็นของสิ่งนี้ เกรงว่าคงริษยาแทบขาดใจ"

เจ้าหน้าที่เฒ่าเงยหน้าขึ้นพลันถอนใจหดหู่ หลงบัวจ้องหน้ามัน "ปวดใจหรือ นี่ยังเป็นเพียงโต๊ะทราย หากฉางอันทั้งเมืองกลายเป็นเช่นนี้ เจ้าจะมีปวดร้าวใจยิ่งกว่านี้หรือ" พุดพลางถอนหายใจอย่างอาลัย ดิ่งมีดออกมาเล่มหนึ่งปาดคอเจ้าหน้าที่เฒ่า ชายชราล้มลงบนโต๊ะทราย ถอนนในฉางอันถูกย้อมจนแดงฉานด้วยสีเลือด

กลุ่มคนแตกตื่นเสียชีวิตกันอีกระลอก แล้วก็ถูกพวกอำพรางหน้า
ตวาดสั่งให้เงียบ หลงบัวตะโกนร้อง "ทุกท่านจงรู้ไว้ พวกเราคือปลวก
วันนี้มาที่นี่เพราะคิดโยกคลอนต้นไม้ใหญ่เยี่ยงจิ้งอันชื่อสักครา"

ทุกคนมองหน้ากันไปมา ไม่เคยได้ยินชื่อของขบวนการนี้มาก่อน
หลงบัวเดินเชื้อง้ำไปด้านหลังโต๊ะทราย ที่มีฉากบังลมแถวหนึ่ง
ล้อมเป็นพื้นที่ส่วนตัวขนาดเล็ก ยกพื้นสูงด้วยแผ่นไม้ สามารถมองลงมา
เห็นทั้งตึก นัก ชายหนุ่มในชุดยาวสีเขียวยืนอยู่ด้านบน มือถือแล็บ
ดวงตาจ้องมองหลงบัว สีหน้าสงบนิ่ง

"ผู้บัญชาการหลี่ ได้ยินชื่อเสียงมานานแล้ว" หลงบัวแสวงคารวะ
ครั้งหนึ่ง เดินทีละก้าวขึ้นสู่ยกพื้น

"พวกเจ้าเป็นผู้ใด คิดจะทำอะไร" หลี่ปี้มึนคิดลดตัวโต้เถียงกับ
มันแต่อย่างใด นั่นไร้ความหมายโดยสิ้นเชิง

"ปลวก มิใช่บอกต่อท่านไปแล้วหรือ"

"ข้าถามชื่อจริงของเจ้า"

"น่าเสียดายนัก ตอนนี้ผู้มีอำนาจที่นี่มิใช่ท่าน" หลงบัวชิงแล็บ
ในมือหลี่ปี้ไปหักสองท่อน จมูกงอ้งมั่งเหยี่ยวแทบจะทิ่มใส่หน้าผาก
ของอีกฝ่าย

บรรดาเจ้าหน้าที่บุ๋นด้านล่างของยกพื้นพากันตกใจ ส่งเสียงคราง
ฮือฮาแผ่วเบา เป็นห่วงผู้บังคับบัญชาของตน ทว่าหลี่ปี้กลับมิได้แสดง
ความหวาดกลัวใดๆ ชมวดคิ้วเข้มถึงที่สุด

"จิ้งอันชื่อทุกยามทุกเค่อล้วนมีข่าวสารเข้าออก เจ้าคิดว่าจะปิดบัง
ได้อีกนานเท่าใด"

หลี่ปี้มิได้ขู่วิวฝ่ายตรงข้าม ที่มันพูดเป็นความจริง จิ้งอันชื่อ
ติดต่อกับภายนอกตลอดเวลา เพียงไม่นานนทหารที่เฝ้าระวังด้านนอก

ต้องพบความผิดปกติ ศาลว่าการจึงจำวก็อยู่ติดเพียงรั้วกัน กำลั้งหลัก
ของกองพลหลี่วีเป็นตั้งค่ายอยู่ด้านใต้ของจยาสู่ยฟางที่ไม่ไกลนัก
เพียงส่งสัญญาณแจ้งเตือนออกไปก็จะมีกำลั้งหนุนเสริมเข้ามา
ไม่ขาดตอน คนร้ายกลุ่มนี้แม้เก่งกาจเกินคนก็ไม่อาจต้านทานได้

กระทั่งคิดจับตัวประกันยังเป็นไปไม่ได้ กฎหมายถึงระบุชัดแจ้ง
จับตัวประกันจู่โจมทั้งตัวประกัน ไม่เปิดโอกาสให้คำนึงถึงความเป็นตาย
แต่อย่างใด

"มีต้องให้ผู้บัญชาการกังวลใจ พวกเราชาวปลวกลงมือใช้เวลา
ไม่นาน"

หลงบัวชูมือ พวกบริวารหีบกระบอกพ่นออกมา ลงมือพ่นไปทุกที่
โดยที่พ่นออกมาจากกระบอกพ่นมิใช่ น้ำ หากแต่เป็นของเหลวสีดำ
เหนียวเหนอะ อีกทั้งยังมีกลิ่นแสบจุก พวกมันพ่นไม่เลือก พ่นทั้งคน
ทั้งสิ่งของ เจ้าหน้าที่ถูกของเหลวพ่นจนดำไปทั่วร่างได้แต่ตัวสั่นงันงก
โตะทรายตัวนั้นยังเป็นเป้าหมายสำคัญ ฉางอันทั้งเมืองถูกสีดำเคลือบทับ
เกือบหมดสิ้น

"น้ำมันดิบเหียนโจว" หลี่ปี้เค้นคำนี้ลอดไรฟัน เบิกตากว้าง
แทบฉีก

"ของที่เหลือจากการกลั่นหวังว่าผู้บัญชาการหลี่จะไม่เกร็งเกียจ"
หลงบัวกล่าวพลางยิ้มน้อยๆ หีบชุดไฟจากเอวโยนเล่นไปมาในมือ
คนในตำหนักมองสิ่งนี้อย่างหวาดหวั่น หัวใจเต้นเดี่ยวเร็วเดี่ยวช้า

ชายที่ปิดหน้าผู้หนึ่งถลันเข้ามาในโถง ชูมือขวาเป็นสัญญาณว่า
ตำหนักปีกด้านขวาตกอยู่ภายใต้การควบคุมแล้ว

หลงบัวมองนาฬิกาที่มุมตำหนัก ฟังพอใจอย่างยิ่งกับความเร็วนี้
ขณะนั้นขาดเพียงข่าวจากตำหนักปีกด้านซ้ายเท่านั้น

กลุ่มอำพรางโถมบุกโจมตีตึกด้านซ้ายอย่างสะดวก ที่นี้เป็น
คลังเก็บม้วนหนังสือตำราจำนวนมหาศาล คล้ายไม่มีทหารเฝ้าระวังใดๆ
พวกมันไม่ไว้ชีวิตแม้แต่สักคน ศพเจ้าหน้าที่นับสิบทอดร่างกองตามพื้น

หัวหน้าหน่วยทำสัญญาณมือหลายครั้ง นำคนถือกระบอกจาก
เดินพ่นของเหลว จากนั้นให้รองหัวหน้าหน่วยนำคนออกไปทางหลัง
ตึก ภารกิจของพวกมันยังขาดเพียงคุยกของตึกด้านหลังที่มีได้
ควบคุม

รองหัวหน้าหน่วยนำคนไปห้าคน เลาะไปตามทางเดินข้างตึก
ปีกด้านซ้าย มุ่งหน้าไปตึกหลัง

จากตึกปีกด้านซ้ายถึงตึกหลังต้องผ่านประตูโค้งเล็กๆ
เบื้องหลังประตูเป็นสวนน้อย จากนั้นเลาะกำแพงภูเขาจำลองอีกช่วงหนึ่ง
แล้วเลี้ยวก็จะเป็นที่ตั้งของคุกตึกหลัง ไม่มีทางแยก

การจู่โจมที่ผ่านมาราบรื่นเหลือเกิน จึงอันซื่อที่เลื่องชื่อดูราวกับ
ไร้พลังตอบโต้อย่างสิ้นเชิง พวกมันทุกคนจึงผ่อนคลายยิ่ง ตึกหลัง
แห่งนี้มีเพียงห้องขังไม่กี่ห้อง กวาดให้ราบเรียบได้ในชั่วเวลาตีเดียว
ไม่กี่ครั้ง

พวกมันเดินข้ามประตูโค้ง เบื้องหน้าพลันกว้างใหญ่ เจ้าของเดิม
สร้างภูเขาจำลองสูงชันไว้กลางสวนน้อยนี้ สลักอักษรคำว่า 'เผิงไหล'*
ยังมีศาลาน้อย กระท่อมหญ้า ทางเดิน เขียวขจีด้วยพฤษชาติครบถ้วน
ช่วงโค้งไหลเขายังมีถ้ำ ป้ายขวางด้านบนเขียนว่าถ้ำเดินเขียน กล่าวได้ว่า
สร้างเป็นขุนเขาอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ในเนื้อที่น้อยนิด ดูดงาม
ท่ามกลางความมืดยิ่งนัก

รองหัวหน้าหน่วยไม่มีใส่ใจเสพสุนทรียะอันสูงส่ง คนทั้งกลุ่ม

* เผิงไหล เป็นหนึ่งในดินแดนเขียนตามตำนานปรภณัมจีน

เดินเรียงแถวยาวเลาะไปตามทางด้านข้างภูเขาจำลอง

ขณะที่คนรั้งท้ายเดินผ่านภูเขาจำลอง ในถ้ำเส้นเขียนของภูเขาจำลองพลันปรากฏมีดสั้นเล่มหนึ่งแทงออกมาจากข้างในปากเข้าหน้าอกของมันพอดี คนผู้นั้นร้องอุทานพลางทรุดลงกับพื้น หัวคนที่เหลือรีบหันกลับ ไม่พูดพรีำทำเพลงยกหน้าไม้ยิงทันที จนภูเขาจำลองแทบกลายเป็นตัวเม่นในพริบตา

ยิ่งหมดแล้ว พวกมันจึงเข้าไปตรวจดู พบว่าถ้ำเส้นเขียนนี้มีทางออกสองด้านเชื่อมถึงกัน ผู้ลอบจู่โจมหนีไปอีกทางหนึ่ง กลับไปตำหนักหลังแต่แรก

นี่เป็นศัตรูนอกเหนือความคาดหมายโดยแท้ รองหัวหน้าหน่วยโมโหมาก กดฝ่ามือลงออกคำสั่งให้จากนี้ไปต้องระมัดระวัง

ดังนั้นสี่คนที่เหลือจึงจัดกระบวนเป็นรูปสามเหลี่ยม หนึ่งคนเดินหน้า สามคนตามหลัง งอศอกยกหน้าไม้ ย่อเข้าเดินแนบเชิงกำแพงภูเขาจำลอง มุ่งไปยังตำหนักหลังอย่างระมัดระวัง

ปลายสุดของกำแพงภูเขาจำลองช่วงนี้เป็นทางเลี้ยว ผ่านทางเลี้ยวไปเป็นทางเชื่อม ตรงปลายสุดก็คือคุก ซูยซีกับเหยาหู่เหนง ในเวลานี้หลังแนบกำแพงทางเชื่อม เหนือเย็นชุ่มโชก ในแววตาเต็มไปด้วยความหวาดหวั่น

เมื่อครู่ซูยซีซ่อนตัวในถ้ำเส้นเขียน เดิมคิดจะลอบฟังความเคลื่อนไหวเบื้องนอกสักพัก ประจวบกับที่คนเหล่านั้นเดินผ่านมา ซูยซีหยิ่งเชิงขมุ่กำลัง คิดไม่ถึงว่าการตอบโต้ของฝ่ายตรงข้ามร้ายกาจปานนี้ หากเข้าไปสักครึ่งจังหวะคงถูกยิงจนร่างพรุนเป็นกระซอนแล้ว

คนเหล่านี้ท่าทีตบสนองว่องไวกล้าแกร่งยิ่งกว่าทหารสี่วีเป็นซึ่งฝึกปรือมาอย่างดี หน้าไม้ที่พวกมันใช้มีพลังทำลายล้างสูงถึงระดับ

ยิงทะลุหินภูเขาจำลองได้

"พวกมันเป็นภูตผีจากที่ใดกัน..." ซุ่ยซีเลียริมฝีปากแห้งผาก ใจเต้นระรัว เหยาหู่เหิงชะงักศีรษะออกจากข้างกำแพงไปเล็กน้อย ครหน้าไม้ดอกหนึ่งแหวกอากาศมาทันที ซุ่ยซีรีบดึงมันกลับ ปลายลูกศร ฉีดยวหน้าผากของเหยาหู่เหิง ทิ้งไว้เพียงรอยแผลเลือดทางยาว

เหยาหู่เหิงซึ่งเพิ่งรอดตายหวุดหวิดหน้าซีดเผือด สองขาสิ้นเทา โดยไม่รู้ตัว มันไม่คิดเลยว่าในความคิดการยิงของฝ่ายตรงข้ามยังคง แม่นยำถึงเพียงนี้

"โง่เง่า! ตอนนี้พวกมันจัดรูปขบวนเดินหน้าตรวจค้น หน้าไม้ขึ้นสาย พร้อมยิง ยื่นหัวออกไปก็มีแต่ตาย!" ซุ่ยซีตำราวกับกำลังอบรมทหารใหม่

เหยาหู่เหิงไม่มีใจคิดต่อล้อต่อเถียงเอ่ยถามว่า "จากนี้ไป จะทำอย่างไร"

ซุ่ยซีครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง "ทางเชื่อมสายนี้ไม่มีที่หลบซ่อน ถ้าพวกมัน เลี้ยวมา พวกเราก็จะสืบ รีบถอยกลับไปที่คุณก่อน อาศัยประตูด้านทาน"

ศัตรูร้ายอยู่ตรงหน้า ความมองอาจของทหารกล้าที่เพาะบ่มจาก หล่งซ่านของซุ่ยซีคล้ายหวนคืนมาอีกครั้ง

เหยาหู่เหิงพยายามรวบรวมสติ "ได้! ขอเพียงด้านทาน จนต่าหนักใหญ่ส่งกำลังหนุนมาก็ปลอดภัยแล้ว! โจรร้ายที่ปล้นคุณ คราวนี้ก็จะหนีไม่รอดแม้แต่คนเดียว"

ซุ่ยซีฝันยิ้ม คิดพูดบางสิ่งแต่กลับหยุด มันหาได้ประเมินสถานการณ์ ในแง่ดีเลยงั้น

ปล้นคุณหรือ? หอสังเกตการณ์ใหญ่ที่สูงถึงเพียงนั้นยังไร้แสงโคม แล้ว นั่นเป็นศูนย์กลางรับส่งข่าวของจิ้งอันซื่อ ผู้ใดกันจะปล้นคุณเอิกเกริก อุกอาจเยี่ยงนี้ ดูจากจำนวนคนของฝ่ายตรงข้ามกับฝีมืออันร้ายกาจ

ชุยซี้ก็รู้สึกว่าการตำหนักใหญ่อาจเคราะห์ร้ายมากกว่าดี มันเข้าใจ การรักษาความปลอดภัยภายในของจิ้งอันซื่อกระจ่างเสียยิ่งกว่ากระจ่าง นิยามได้ด้วยสี่คำ 'แข็งนอกอ่อนใน'

ผู้คนต่างเห็นว่านี่คือศูนย์กลางของฉางอัน ทั้งยังเป็นที่พักการ ของเหล่ามือปราบ ผู้ใดจะกล้าซุกดินเหนื่อเสียดรเทศไท่ซุ่ย* ด้วยเหตุนี้ กระทั่งหลี่ปี้ที่เฉลียวฉลาดก็ยังไม่ใช้สมองกับเรื่องนี้มากเท่าใด

ผลลัพธ์คือมีคนกล้าซุกเข้าจริงๆ มีหน้าซำยังซุกหลุมใหญ่่มหึมา ชุยซี้หาได้คิดพลีชีพแก่จิ้งอันซื่อแม้แต่น้อย ทว่าบัดนี้ปราศจาก ที่ให้หลบหนี มันจึงมีอาจไม่ปลุกปลอบกำลังใจและสติดูว่าจะผ่านพ้น มหันตภัยครั้งนี้ได้อย่างไร

มารดา มันเถอะ ข้าไม่ได้เป็นคนของจิ้งอันซื่อแล้วแท้ๆ จะมาตาย อยู่ที่นี่ไม่ได้เป็นอันขาด! มันด่าทอในใจอย่างแค้นเคือง รู้สึกว่าโชคชะตา ของตนย่าแยเกินไปจริงๆ

ทั้งสองคนวิ่งกลับมากุ๊ก ที่เรียกว่าคุ๊กแท้จริงนั้นเป็นเพียงห้องเก็บพืน ซึ่งดัดแปลงทำเป็นห้องซัง กันเพียงซอกแคบๆ สามซอก ลูกกรงหน้าต่าง ทำจากไม้ ประตูไม้ได้เสริมความแข็งแรงใดๆ บานพับทองแดงสั้นเล็ก สองอันเพียงยกเท้าถีบก็หลุดออก

ชุยซี้เรียกผู้คุมสามคนมา อธิบายสั้นๆ ว่าสถานการณ์ตอนนี้ เป็นอย่างไร ผู้คุมเหล่านี้ก็เป็นทหารสังกัดกองพลหลี่วี่เป็น แม้จะรู้ว่า ชุยซี้ทรยศ ทว่าบัดนี้เลือกเชื่อฟังอดีตหัวหน้าเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด พวกเขาทั้งห้าลงมือทันที ลากตู้ไม้ โต๊ะ และหีบไม้ไผ่ไปขวางย่นหลังประตู จากนั้นใช้โซ่กุญแจผูกเข้าด้วยกัน ชุยซี้ยังหยิบสุราไหหนึ่งให้ผู้คุมซ่อนไว้

* ซุกดินเหนื่อเสียดรเทศไท่ซุ่ย เป็นสำนวน หมายถึงลวงเกินผู้มีอำนาจ มาจากคติของชาวจีนที่เชื่อว่าไท่ซุ่ย (เทพเจ้าที่) สถิตอยู่ในดิน หากซุกเจาะโดยไม่บอกกล่าวจะก่อให้เกิดความวิบัติตามมา

ออกมาวาดบนซีไม้ของหน้าต่าง

เหยาหู่เหิงล้วงระเบิดควันลูกหนึ่งโยนออกไป สิ่งนี้ใช้ยามราตรี
ประสิทธิภาพไม่ดี ทว่าก็ดีกว่าไม่มี

ศัตรูอยู่ใกล้เพียงเบื้องหน้า ยามจุกละหุกได้แต่ต้องกระทำเช่นนี้
เหยาหู่เหิงตระเตรียมทุกสิ่งพร้อมแล้ว เปิดประตูห้องซึ่ง
ที่อยู่ข้างหลังของตน เหวินหฺร่นั่งบนพื้นปูฟาง นางล้างหน้าล้างตา
แล้วสงามผลวกๆ รวบไว้บนหัว ดูกระปรีกระเปร่ามากกว่าเมื่อครู่
เหยาหู่เหิงเอ่ยอย่างรู้สึกติดค้างว่า "ต้องรออีกสักครู่ใหญ่จึงจะ
สอบปากคำได้ บัดนี้เกิดเรื่องยุ่งยากเล็กน้อย..."

เหวินหฺร่นเชื่อใจเหยาหู่เหิงมาก นางเงยหน้า "ยุ่งยาก? เกี่ยวกับ
ผู้มีพระคุณของข้าหรือไม่" ยามกะทันหันเหยาหู่เหิงไม่รู้จะพูดอย่างไร
ได้แต่ส่ายหน้าบอกเป็นทำนองว่ามันก็ไม่รู้ สายตาของเหวินหฺร่น
ทอดข้ามไหล่มัน เห็นคนด้านนอกกำลังวุ่นอยู่กับการเสริมประตูหน้าต่าง

"เสียงท่านกำลังสั้น ข้าคิดว่าจึงอันช้อปลดภัยมากเสียอีก..."
ถูกทรมานเคียวกรำมาครึ่งวัน เหวินหฺร่นจะมากจะน้อยก็รู้สึกเฉลียวใจ
ขึ้นบ้าง รู้ว่าสภาพเยี่ยงนี้ค่อนข้างย่ำแย่

เหยาหู่เหิงแค้นยี้มพลางปลอบใจว่า "อย่าคิดมาก สักครู่
จงย้ายเข้าด้านในคุก อย่าอยู่ใกล้ด้านนอก สิ่งนี้ขอมอบให้แม่นาง"
มันส่งมิดสั้นด้ามทำจากเขาวัวอันประณีตเล่มหนึ่งให้นาง นี่เป็น
อาวุธตกทอดประจำตระกูลที่มันพกติดกายตลอดมา

เหวินหฺร่นล้วงเลขวูหนึ่ง รับมิดสั้นเอาไว้ นางมักใช้มิดสั้นหั่น
เครื่องหอมเป็นประจำ จึงไม่รู้สึกแปลกกับการถือของเช่นนี้ในมือ
แต่อย่างใด ซุยซีตะโกนเรียกจากด้านนอก เหยาหู่เหิงรีบลुकออกไป

"ฮื่อ เอ่อ ท่าน..." เหวินหฺร่นไม่ทราบว่ามันชื่ออันใดได้แต่เรียกท่านๆ

เหยาหู่เหิงหันหน้ามา เหวินหฺร่นถามมันว่า "ข้าสามารถช่วยพวกท่าน
ได้หรือไม่"

"หา?"

"คนมากขึ้นอีกผู้หนึ่งยอมดีมิใช่หรือ หากพวกท่านเกิดเรื่อง ข้าเอง
ก็คงไม่รอด" เหวินหฺร่นกุมมิดสันไว้ในมือ น้ำเสียงเด็ดเดี่ยว "ผู้มีพระคุณ
เคยบอกว่าชีวิตต้องดิ้นรนต่อสู้ด้วยตนเอง"

"โอ้ จิ้งอันชื่อต้องอาศัยผู้หญิงออกไปสู้รบแล้วหรือ กลายเป็น
สถานที่อันใดไปแล้ว แม่นางวางใจเกิด ทางตำหนักใหญ่ต้องส่งกำลัง
หนุนมาไม่ช้า" เหยาหู่เหิงกำหมัดแน่น มีทราบบว่ากำลังปลอมใจนาง
หรือปลอมใจตัวเอง

เหวินหฺร่นเงยบลงอย่างผิดหวัง เหยาหู่เหิงไม่อาจปลอมนางอีก
ต่อไป หันเดินไปที่ประตู

ซุยซีกำลังมองออกไปด้านนอกผ่านร่องประตู ภายนอกมีตสนิท
พอเห็นรางๆ ว่าที่ไกลออกไปมีคนกลุ่มหนึ่งกำลังเคลื่อนมาทางนี้ หนึ่งคน
อยู่หน้า สามคนตามหลัง ด้านหลังคล้ายยังมีคนอื่นผู้หนึ่งติดตาม

ศรหน้าไม้ทั้งหมดล้วนเล็งตรงมาทางด้านหน้า ไม่มีผู้ได้รับผิดชอบ
ระวังหลัง จุดอ่อนนี้ทำให้ซุยซีกังวลใจมาก เพราะนี่ยอมไม่ใช่จุดอ่อน
หากแต่พวกมันมีต้องพะวงหลัง ตำหนักปีกด้านซ้ายไม่แน่ว่าอาจ
ถูกยึดเสียแล้ว

เป้าหมายของคนเหล่านี้คล้ายใหญ่กว่าที่คาดไว้

"บัดชบ หากมีเกาทัณฑ์สั้นสักอัน อย่างน้อยยังพอจะก่อกวณ
การวางตำแหน่งของพวกมันได้บ้าง" ซุยซีคำรามด้วยความแค้นใจ
อาวุธยิงของตนถูกริบไปตอนเข้ามาจิ้งอันชื่อเป็นครั้งที่สอง เนื่องจาก
งานตรวจสอบจับตาไม่จำเป็นต้องพกของเล่นชนิดนี้

เหยาหู่เหิงเงยหน้า แต่กลับถูกชุยซี้กดลงไป "ก่อนพวกมันบุกเข้ามาจะยิงหน้าไม้เข้าหน้าต่างหนึ่งชุด เจ้าอยากตายหรือ!"

เหยาหู่เหิงคลานกลับไปด้านหลังกองสิ่งกีดขวางแล้วเอ่ยเบาๆ "นายกองชุย...เอ๋อ ขอขอบคุณ"

"ข้าเพียงช่วยชีวิตตัวเอง" ชุยซี้จ้องที่ช่องประตูด้วยใบหน้าที่ไร้ความรู้สึก เหยาหู่เหิงรู้ว่าที่อีกฝ่ายพูดเป็นความจริง ครั้งนี้ไม่มีความเคียดแค้นใดแล้ว เหยาหู่เหิงล้วงๆ ค้นๆ จนได้เชี้ยจื้อ* หยกตัวหนึ่งจากอกเสื้อ

"หากข้าตาย ช่วยส่งของสิ่งนี้กลับบ้านข้าได้หรือไม่"

"เชี้ยจื้อหยก? ของหายากเชียวนะ ปกติมิใช่แกะเป็นตัวผีซิวหรือกิเลนหรือกิ้งก่าหรือ" ผู้คุมด้านข้างคนหนึ่งอุทานอย่างแปลกใจ

"เชี้ยจื้อสามารถแยกแยะคดตรง เขาเดี่ยวชนธรรมชาติ ไม่เสียที่ที่เป็นตระกูลมือปราบพิทักษ์คุณธรรม สัตว์เทพตัวนี้ต่างจากของตระกูลอื่น" ชุยซี้มองปราดเดียวก็ดูที่มาออก มันส่งของคืนให้ ราฟั้งกับตัวเองว่า "อย่าเอาให้ข้าเลย ข้าเป็นคนทรยศ เกรงเขาของมันจะทิ่มแทงข้า"

ท่ามกลางความมืด มองเห็นสีหน้าของชุยซี้ไม่ถนัด เหยาหู่เหิงยังคิดจะกล่าวอะไรต่อ แต่ชุยซี้ตวาดขึ้นก่อน "มาแล้ว!"

ศัตรูเข้าใกล้มากพอที่จะอยู่ในระยะยิง คนนำหน้ากำลังไปตามพื้นแนบร่างที่หน้าประตูอย่างรวดเร็ว สี่คนด้านหลังเล็งมายังหน้าต่างคุก หากมีหัวคนยื่นออกมาก็ต้องแหลกระจยทันที

* สัตว์เทพในด้านานความเชื่อของชาวจีน บ้างว่าลักษณะค่อนข้างสัตว์ที่เท่าเทียมกับ เช่น วัว แพะ กวาง หรือกิเลน แต่ที่แน่ชัดคือมีขนปกคลุมสีดำ เขาเดี่ยวยื่นแหลมจากกลางหน้าผาก เล่าขานกันว่าเป็นสัตว์ที่แยกแยะผิดชอบชัดเจน และพุ่งขจัดขีดขวางฝ่ายที่คิดร้ายเอาเปรียบผู้อื่น จึงเป็นสัญลักษณ์ของการยึดมั่นในคุณธรรมและความยุติธรรม

คนนำหน้าทดลองผลึกประตุ ประตุไม่ขยับ นี่คาดไว้ก่อนแล้ว
สี่คนด้านหลังยิงหน้าไม้ใส่หน้าต่างพร้อมกัน จากนั้นพุ่งมาถึงหน้าประตุ
เหยาหู่เหิงกับชุยซีที่ซ่อนตัวหลังประตุได้กลิ่นฉุนเสียดมุกทันที
กลิ่นนี้พวกมันคุ้นเคยมาก คือน้ำมันดิบเหยียนโจวที่เกือบสร้างความ
วุ่นวายไกลาหลแก่ฉางอัน

"บัดขับ! พวกมันไม่คิดจะพังประตุแต่แรกแล้ว!" ชุยซีหน้าถอดสี
ทันใด "พวกมันคิดเผาที่นี่ให้วอดต่างหาก!"

หากสิ่งนี้ติดไฟขึ้น ไม่เผาห้องเก็บปืนวอดวายหมดสิ้นย่อม
ไม่เลิกรา ศัตรูกระทำเช่นนี้คือคิดบีบคั้นให้เปิดประตุออกมาเอง
เหยาหู่เหิงสบตาชุยซีไว้หนทางอื่น ได้แต่ต้องบุกทะลวงออกไป

พวกมันกับผู้คุมย้ายของกีดขวางอีกครั้ง ทันใดนั้นประตุถูกถีบ
เปิดออกจากด้านนอก คนชุดดำหน้าสุดบุกเข้ามาดูจู่เสื่อจู่สุนัขว้า
ผู้คุมและเหยาหู่เหิงที่คุมประตุอยู่ถูกชนหงายกระแทกพื้น คนชุดดำ
วางหน้าไม้ เปลี่ยนมาชักดาบ

ขณะเปลี่ยนอาวุธก็เปิดช่องว่างในซุ้มพริบตา ชุยซีผู้มากประสบการณ์
กำลังรอโอกาสนี้อยู่ มันกระโจนเข้าไปปานพยัคฆ์ร้าย

มีดสั้นในมือมันเง้ออยู่นานแล้ว แทะเข้าร่างคนชุดดำคนนั้นทันที
และไม่ลืมบิดด้ามอาวุธ จังหวะนี้คนที่สองก็กระโจนเข้ามา ชุยซี
ไม่มีเวลาดึงมีด ได้แต่ใช้หัวกระแทกชน คนชุดดำถูกการต่อสู้
ไม่คิดชีวิตของชุยซีเล่นงานจนปั่นป่วน มีอาจไม่ถอยหลังหนึ่งก้าว

ชุยซีไม่ลังเลแม้แต่น้อย ตามประชิตติดต่อยหัดดอก มันไม่รู้
วิชาหัตถ์มวยใด ทว่าทุกหัตถ์เปี่ยมความหนักหน่วงสาแก่ใจ ภายใต้
ความกดดันสุดขีด ร่างกายของมันสลัดความวิตกกังวลทั้งหมด
ในฉางอันทิ้งไป เรียกความห้าวหาญเมื่อครั้งยังอยู่หลังชานกลับคืนมา

อีกครั้ง

"หลังชานชวยซี! หลังชานชวยซี!" แรกนั้นมันยังเสียงเบา แต่ ยิ่งต๋อยเสียงยิ่งดัง สุดท้ายแล้วถึงกับคำรามกึกก้อง จู่โจมปานพยัคฆ์ คลั่ง คนชุดดำคนที่สองด้านรับไม้ไหวถูกต๋อยล้มลงกับพื้น มันกระที่บ ทำใส่ เกิดเสียงกระดูกหัก ทรวงอกของฝ่ายตรงข้ามถูกกระที่บยุบทันที

เวลานี้คนชุดดำคนที่สามเพิ่งบุกเข้ามา ชวยซีพั่วพันรับมืออยู่เพียง ที่ประตู ประตูคุกแคบมาก เมื่อขวางอยู่เช่นนี้คนชุดดำด้านหลัง ก็ไม่สามารถข้ามสหายของตนมาช่วยกลุ่มรวมชวยซีได้

เหยาหู่เหิงและผู้คุมอีกสามคนขวยโอกาสตะเกียกตะกาย ลูกชิ้นรุ่มลุ่มดี กลายเป็นสี่ตีหนึ่งทันที

ทันใดนั้นเองเสียงจึกดังขึ้น หน้าไม้ยังออก ที่ล้มลงมีไซคนฝ่ายคุก หากแต่เป็นคนชุดดำที่ยืนขวางอยู่ปากประตู รองหัวหน้าหน่วยซึ่ง อยู่ด้านนอกเห็นมันไม่อาจบุกเข้าไปและไม่คิดล่าถอย จึงยิงศรหน้าไม้ ดอกนี้เจาะทะลุร่างคนของฝ่ายตน ปักใส่ร่างชวยซีด้วย

ใครก็คิดไม่ถึงว่าคู่อริจะสังหารพวกเดียวกันเองอย่างเลือดเย็น ทุกคนไม่ทันมีท่าทีใด ชวยซีก็คำรามอย่างโกรธเกรี้ยว ล้มลงไปพร้อม กับคนชุดดำ

จังหวะนี้เองระหว่างผู้คุม เหยาหู่เหิง กับคนชุดดำด้านนอก หากมีสิ่งใดกำบังไม่ รองหัวหน้าหน่วยกับคนชุดดำอีกคนรีบถอย ทิ้งระยะห่าง ชวยซีที่ล้มอยู่บนพื้นรีบเงยหน้าตะโกนให้ระวัง นั่นเป็น หน้าไม้ชนิดยิงต่อเนื่อง

หายไปแล้ว

ไม่มีประตูคุกช่วยกำบัง ถึงแม้พวกมันมีอีกเท่าตัวก็มิอาจต้านทาน อาวุธของศัตรู ศรหน้าไม้พุ่งออก ผู้คุมสามคนถูกยิงล้มลงทันที

เหยาหู่เหิงกัดฟันกรอดหมายจะบุกออกไป กลับถูกครป๊กเข้าที่
ไหลซ้าย ล้มตะแคงลงบนธรณีประตู ซุยซี่แม่บาดเจ็บ ร่างท่อนบน
ไม่อาจเคลื่อนไหว แต่กัดฟันหุบดาบบนพื้นข้างออกไป รองหัวหน้า
หน่วยใช้หน้าไม้กันดาบ จากนั้นเตะคนกระเด็น

การรูกกลับของฝ่ายที่อยู่ในคุกยุติเพียงเท่านี้ ตายสามบาดเจ็บสอง
สูญเสยกำลังรบไปสิ้น

สีหน้าของรองหัวหน้าหน่วยได้ผ้าปิดบั้นยากยิ่ง เผอิญหน้ากับ
คุกเล็กๆ เพียงเท่านั้นแต่กลับทำให้มันสูญเสยทหารมือดีไปถึงสามนาย
มันให้บริวารที่เหลือเพียงคนเดียวลากเหยาหู่เหิงกับซุยซี่เข้าข้างใน
โยนไว้หน้าประตูห้องซัง ซักมีดออกมา

"พวกเจ้าจะต้องเสียใจที่เมื่อครูไม่สู้จนตัวตาย" รองหัวหน้าหน่วย
เค้นคำรามอย่างอำมหิต

ฉีก

เสียงโลหะชำแรกเลือดเนื้อ

รองหัวหน้าหน่วยประหลาดใจมาก มันยังไม่ลงมือ เหตุใด
จึงมีเสียงเช่นนี้ มันมองเหยาหู่เหิงกับซุยซี่อีกครา ทั้งสองคนมีอันใด
ผิดปกติ รองหัวหน้าหน่วยตะลึงรีบเบี่ยงกายกลับไปดู เห็นบริวาร
ที่เหลือคนสุดท้ายยืนนิ่งอยู่ที่เดิม สันเข็มทั่วร่าง ปลายมีดแหลม
อาบเลือดทะลุทรวงอกออกมา

รองหัวหน้าหน่วยพบว่าบริวารของตนผู้นี้หันหลังให้ห้องซัง พวกมัน
ไม่ทันได้ตรวจว่าด้านหลังมีคนหรือไม่

ปลายมีดถอนออกไปช้าๆ คนชุดดำคุกเข่าทุดังตบ ร่างระทวย
ลงกับพื้น เห็นด้านหลังของมันคือเหวินหฺร่นที่กำลังตกตะลึง นาง
ยืนอยู่หลังลูกกรง ในมือกุมมีดสั้นประจำตระกูลของเหยาหู่เหิง

เอาไว้แน่น

การลอบจู่โจมนี้ไม่ว่าผู้ใดล้วนคาดคิดไม่ถึง เหยาหู่เหิงม่านตาหดลง ตะโกนบอกให้นางรีบหนี

เข้าไปแล้ว รองหัวหน้าหน่วยปราบเข้าไปบีบข้อมือของเหวินหฺร่นเหวินหฺร่นเจ็บจนหวีดร้องเสียงแหลม มีดสั้นตกลงพื้นศิลา เหยาหู่เหิงข่มความเจ็บปวด กัดฟันพุ่งเข้าไป รองหัวหน้าหน่วยตะมันออกไปตะคอกอย่างมีโทสะ "อย่าร้อนใจ พวกเจ้าแต่ละคนอย่าได้คิดตายดี!"

รองหัวหน้าหน่วยปลดแถบหนังออกจากเอว มัดเหวินหฺร่นเอาไว้กับลูกกรงคุก ก่อนจะก้มกายหยิบกระบอกจากศพของพรรคพวก ซีดฟันของเหลวดังฟูๆ เนื้อตัวของพวกมันทั้งสามเหนียวเหนอะหนะไปด้วยน้ำมันดิบ

เมื่อเตรียมทุกอย่างพร้อมแล้ว รองหัวหน้าหน่วยยิ้มเหี้ยมเกรียมหยิบชุดไฟออกมาจุดเสียงดังแฉะ ไฟในมือติดฟឹบ

เหยาหู่เหิงรู้ว่าอีกไม่นานจะเกิดเรื่องน่าอณาถาด แต่มันกลับไร้เรี่ยวแรงหยุดยั้ง มันมองไปทางเหวินหฺร่นอย่างสิ้นหวัง นางยังเหม่อลอยมันเบนสายตาไปทางชุยซี เห็นแต่เลือดเต็มใบหน้า คูสีหน้าไม่ออก

เหยาหู่เหิงแหงนหน้าเหม่อมองครู่หนึ่ง แววดาเด็ดเดี่ยวหันไปกระซิบบอกชุยซี "นายกองชุย อีกครู่เมื่อไฟติด ข้าจะพุ่งไปถอดรัดมัน รีบฉวยโอกาสนี้หนี"

ชุยซีลืมตาขึ้น จ้องมองอีกฝ่าย

"ในเมื่อท่านมิใช่คนของจิ้งอันชือก็ไม่จำเป็นต้องทิ้งชีวิตเพื่อจิ้งอันชือ แต่ช่วยพาแม่นางผู้นี้ไปด้วย นางไร้ความผิด"

ชุยซีหัวเราะส่งเสียงพ่นลมทางจมูก เหยาหู่เหิงไม่เข้าใจว่ามันทำเสียงฮี้ด้วยเหตุใด แต่ไม่ได้ถาม ชายหนุ่มที่ตัดสินใจละชีวิต

แล้วข่มกั้นความเจ็บปวดรุนแรงที่ไหล งามชาซ้ายเตรียมกระโจนทันที
ที่ไฟเผา ร่างตนเอง

มือของมันกำลังสั้น ขากรรไกรก็กำลังสั้น หางตามีของเหลวที่
ควบคุมมิได้กำลังหลั่งไหล ชูชีพลันยึดแขนข้างหนึ่งพาดป่าเหยาหู่เหิง
"สองขาเจ้ายังดี ยังมีโอกาสวิ่งหนี ไยต้องทำเช่นนี้"

"คนทุกคนล้วนต้องรับผิดชอบต่อการเลือกของตน" เหยาหู่เหิง
ไม่หันหน้ากลับมา ชูชีพได้ยินแล้วไหลสั้นเล็กน้อย

ในที่สุดร่องหัวหน้าหน่วยก็จ่อไฟเข้ากับเชื้อไฟ ไยอ้ายหรงตากแห้ง*
ในมือมันกลายเป็นลูกไฟสีเขียวจ้ำ มันกวาดตามองเหยื่อตัวดำทั้งสาม
แล้วเอ่ยอย่างโหดเหี้ยมไร้ปราณี

"แต่ันระบำชาวหมู่กลางกองไฟกันเถิด อย่างไรก็ตามเสียเวลาตายของ
พวกเจ้ายังต้องรออีกยาวนานนัก"

เพื่อป้องกันมิให้ไฟถูกร่างตนเอง ร่องหัวหน้าหน่วยจึงถอยหลัง
หลายก้าว แผ่นหลังประชิดห้องซังอีกห้อง มันคำนวณว่าระยะห่าง
ปลอดภัยมากพอ จากนั้นยกแขนเตรียมจะปาไยอ้ายหรงออกไป

แขนยาวข้างหนึ่งพลันหลุดออกจากที่ล็อกกรงห้องซังด้านหลังมัน
ชิงผ้าเชื้อไฟมาอย่างง่ายดายนัยลงในรูของกระบอกลูก

ภายในกระบอกลูกยังเหลือน้ำมันดิบอีกกว่าครึ่ง เมื่อหย่อนผ้า
ลูกไฟใส่ก็ได้ยินเสียงดังพื๊ด เปลวไฟสเปตพวยพุ่งออกจากกระบอกลูก
ห่อหุ้มร่างร่องหัวหน้าหน่วยในพริบตา

ร่องหัวหน้าหน่วยกลายเป็นคบไฟมนุษย์ เปลี่ยนคูกที่มีดสนิท
ให้สว่างไสวทันทีทันใด มันแผดร้องโหยหวน ทว่าความร้อนทำให้

* อ้ายหรง คือยโละเหี้ยดที่เกิดจากการนำใบของหญ้าอ้ายเฉ่า (ชื่อวิทยาศาสตร์ คือ Artemisia argyi)
มาตากแห้งแล้วบดละเอียด นิยมใช้เป็นสมุนไพรจุดขณะฝังเข็ม และใช้เป็นเชื้อเพลิงติดไฟของชุดไฟพกพา

เส้นเสียงสูงอย่างรวดเร็ว เหลือเพียงขาสองข้างที่ยังตะเกียบอย่าง
สิ้นหวัง รวากับกำลังเต้นระบำอย่างชนอนอกด้านไม่มีผิด ผ่านไปไม่นาน
ร่างค่อยล้มพาดพื้นดังโครมกลายเป็นถ่านดำเกรียม เปลวเพลิงยังคง
ลุกไหม้ร้อนแรง

"พวกเจ้าล้มข้าเงินเซินแห่งเซียนโจวแล้วกรรมง!"

ชายคนหนึ่งตะโกนเสียงเกรี้ยวกราดออกมาจากในห้องซัง
เหยาหู่เหิงครานี้ค่อยนี้กออก ในคุณนี้ยังซังนักโทษเอาไว้อีกผู้หนึ่ง
บุรุษหนุ่มที่ชื่อเงินเซินนั้นปะไร เนื่องจากมันทำลายแผนการของจิ้งอันชื่อ
ที่ไหวห่วนฟาง จึงถูกจับตัวส่งมาซังที่นี่ แทนจะถูกลี้มเลื่อนไปแล้ว
มันซดตัวซุกอยู่ในซอกลึกสุด ประกอบกับความมืดของห้องซัง ทุกคน
รวมถึงรองหัวหน้าหน่วยล้วนไม่สังเกตเห็นว่ายังมีคนผู้หนึ่งอีกหนึ่งคน

คิดไม่ถึงว่าสุดท้ายแล้วผู้ช่วยชีวิตกลับเป็นเจ้าของโคคร้ายผู้นี้

ในที่สุดผู้บุกรุกทั้งห้าล้วนถูกกำจัดสิ้น เหยาหู่เหิงผู้หนึ่งรอด
ออกจากความตายถอนหายใจเฮือกใหญ่ หันกลับไปพูดอย่างดีใจกับ
ซุยซีว่า "นายกองซุย ทางนี้ปลอดภัยชั่วคราวแล้ว เรายังไปตำหนักใหญ่
กันเถิด!"

"ตำหนักใหญ่ทางนั้นเกรงว่าเคราะห์ร้ายมากกว่าดี ข้าไม่ไปหรอก"
ซุยซีตอบเฉยชา เหยาหู่เหิงขัดเคืองเล็กน้อย มันเมื่อครู่ยังต่อสู้
เคียงบ่าเคียงไหล่ด้วยกันกับตน ไฉนยามนี้คืนกลับสภาพเดิมอีกเล่า

"หากท่านเกรงลำบากใจ ข้าจะอธิบายกับท่านผู้บัญชาการเองว่า
ท่านหาได้หวาดหวั่นหลบหนีศัตรูไม่" เหยาหู่เหิงคะยั้นคะยอ

ซุยซีมิได้ตอบคำ เพียงผินยิ้มเล็กน้อย เลื่อนมือออกจาก
ท้องน้อย เผยให้เห็นปลายศรหักคาอยู่ท่อนหนึ่ง เลือดทะลักออกมา
ชุ่มโชกทั่วสาบเสื้อท่อนล่าง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)